

ISSN 0132-4462.
№ 5 2013
ТРАВЕНЬ

МЕРЕЦЬ

ВПОРЯДКУЄМО
РІДНЕ
МІСТО!

Анатолій ГАЙНО

— А вас, чиновники, нехай МНС рятує!

Юрій
БЕРЕЗА
**У ДВА
РЯДКИ**

Чи вина в тім язика.
Шо брехню у світ пуска?

Хто запитує в свині:
«Різати тебе чи ні?»

Як хвалитися Ельвірі
Бюстом в радіоefірі?

Ну невже про піхтарі
Думають кроти в норі?

Олексій КОХАН (тема Михайла Прудника)

ЗНОВУ ЦВІТУТЬ КАШТАНИ

Після Євро-2012 чимало каштанів на Хрещатику загинуло. Не витримали загазованості ѹ «шляхетного» поводження з ними уболівальників. «Не біда, — заспокіяла киян міська влада. — Ми навесні посадимо найвитриваліші у світі каштани м'ясоочервоного сорту Бріоті. Купимо за кордоном. Хоч це і влетить нам у копієчку, так зате вони не бояться молі, стійкі до захворювань...» Сказано — зроблено. Посадили. Навіть голова КМДА Олександр Попов брав у цьому участь.

А коли каштани розквітнули, то виявилося, що ніякі це не Бріоті, а звичайнісінські кінські каштани.

То куди ж поділися гроші на закупку «дорогих і стійких дерев»? Як стала підміна? Поки в цій справі розбиратимуться, на Хрещатику «знову цвітуть каштани». Тільки цього разу, як жартують кияни, — липові...

ЧИ ПОТРІБНІ НАМ УЧЕНІ?

З 1996 по 2012 рік Україну покинуло 1622 вчених — 1290 кандидатів наук і 332 доктори. Тепер вони працюють у США, Росії, Німеччині, Канаді, Польщі... А взагалі у нас за останні два десятиліття кількість учених скоротилася утрічі. Фінансування наукових інститутів недостатнє, престиж науковців падає. Тільки кожен другий із них займається дослідницькою діяльністю. То як же ми збираємося розбудовувати державу?

НІЖИН З КНИГАРНЕЮ

Міністерство освіти та науки вирішило було виселити з приміщення гуртожитку Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя єдину на все місто українську книгарню «Освіта». Тільки завдяки негативному резонансу й підтримці громадськості Ніжин таки матиме українську книгарню.

Але комусь же вона муляла...

ДЕ Ж ПРАЦЮВАТИ?

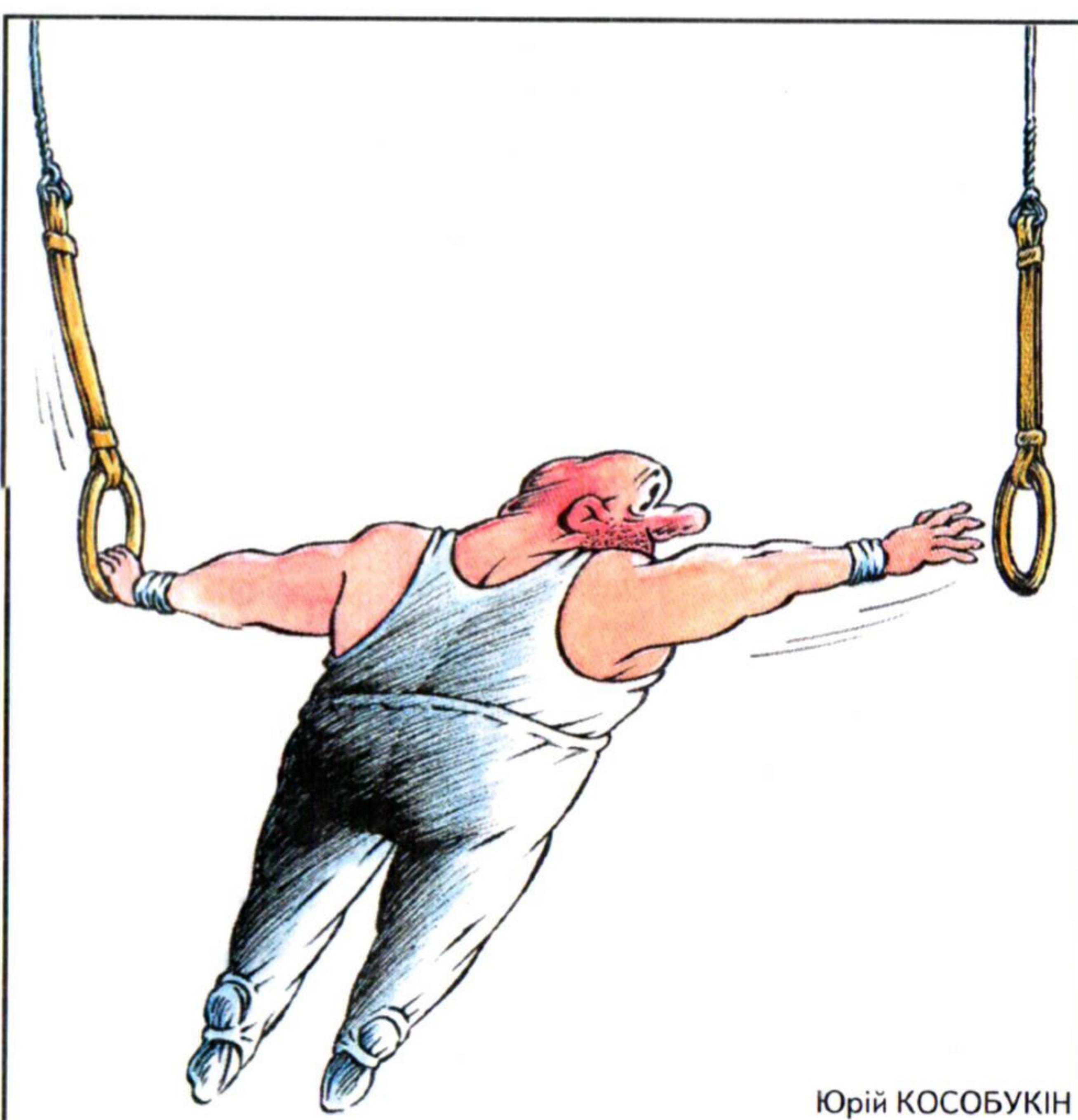
У Сумах через закриття знаменитого фарфорового заводу і ліквідацію відомого «Центролиту», кількість безробітних збільшилася у квітні-травні майже на тисячу осіб. Кажуть, нібито найближчим часом намічається масове звільнення і на колишньому гіантові вітчизняного машинобудування — СМНВО імені Фрунзе.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У вас і зарплату вчасно дають, і премії ви одержуєте... Як це воно виходить?

— Та... ми з півроку тому групу фальшивомонетників накрили...

Юрій КОСОБУКІН

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

ТИМ, хто передплатив наш журнал
ЛІШЕ на перше півріччя, нагадуємо:
Не забудьте продовжити передплату і на наступні 6 місяців!
Оскільки у більшості наших читачів не такі вже й товстенькі гаманці, ми зробили все, щоб передплатна ціна була прийнятною. Вона не змінилась і становить: на 3 місяці — 16 грн. 41 коп., на 6 місяців — 32 грн. 82 коп.
Індекс 74393.
Будьте з "Перцем"!

— Сюди дітям не можна: тут дядько Петро і дядько Іван змагаються, хто з них міцніший...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

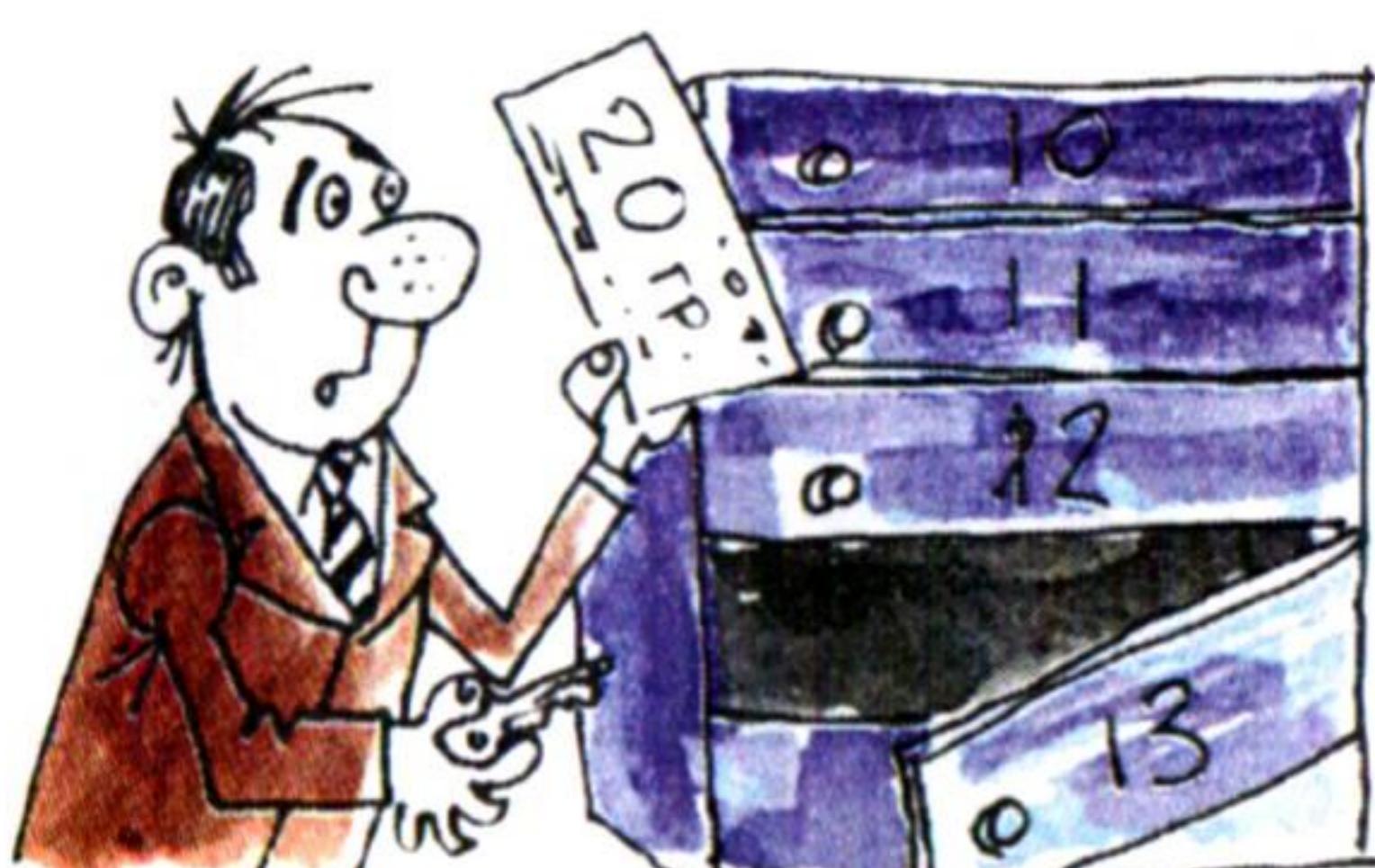

— Ти чула, що...

ГУМОРЕСКА ЯКІШО ЦЕ ВАС ЦІКАВИТЬ

Знаходжу у своїй поштовій скриньці рахунок: «За надання інформації, яка вас цікавить, ви повинні перерахувати за адресою... 20 гривень 00 копійок. Пеня нараховується з моменту відправлення даного повідомлення. Довідки за телефоном... Фірма «Фактура».

Дзвоню за вказаним номером:

— Що це за двадцять гривень ви придумали?

— А це договірна ціна за надання вам однієї довідки.

— Але ж я до вас не звертався ні за якою довідкою жодного разу!

— Раніше ви справді не звертались, але ось зараз звертаєтесь.

— Але ж не за цим звертаєтесь, не за інформацією!

— А за чим?

— Я дізнатися хочу, за що двадцять гривень?

— От саме з цього приводу ми і надаємо інформацію.

— То це ви надаєте мені інформацію, за що з мене двадцять гривень?

— Цілком вірно. Ось за це з вас двадцять гривень.

— То це виходить: за те, що дізнатися, за що з мене двадцять гривень, я вам мушу платити двадцять гривень іще раз?

— Ні, все зовсім навпаки: ви нам двадцять гривень винні за те, що ми надаємо вам розгорнуту інфор-

мацію про те, що з вас двадцять гривень. Згідно з договірною ціною.

Хотів я ще запитати, хто і з ким про ту «договірну» ціну домовляється, але вчасно зупинився. Якщо вони мені, скажімо, дадуть відповідь: «Ніхто ні з ким», то це вже буде інша інформація. З усіма наслідками.

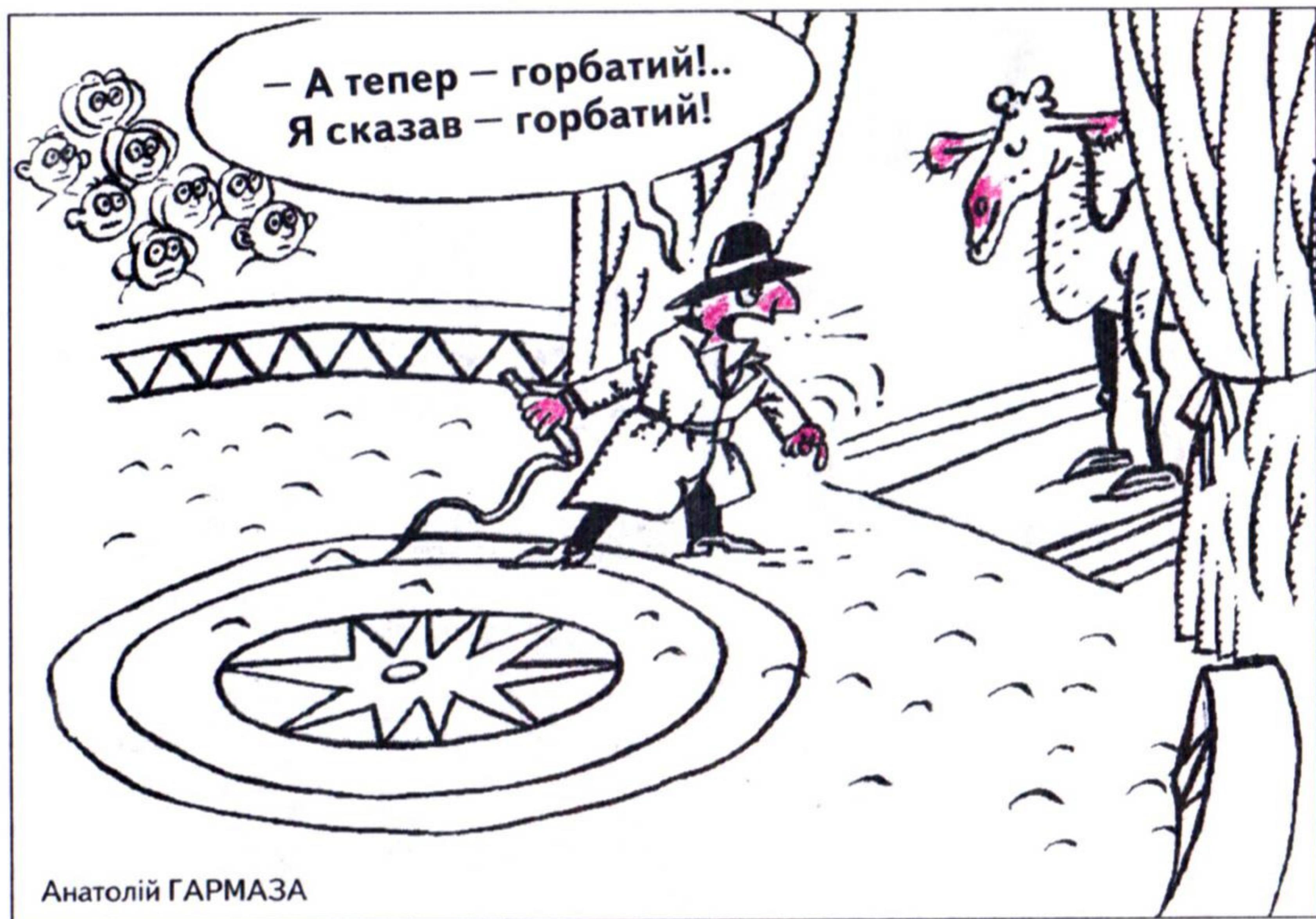
— Одне лише, — говорю, — незрозуміло, чи совість у вас є?

— Ну якщо це вас так цікавить...

— Ні, ні, — кричу, — відповідати не треба. Я й так уже бачу, що її у вас нема.

Микола ШУМИЛОВ.
м. Запоріжжя.

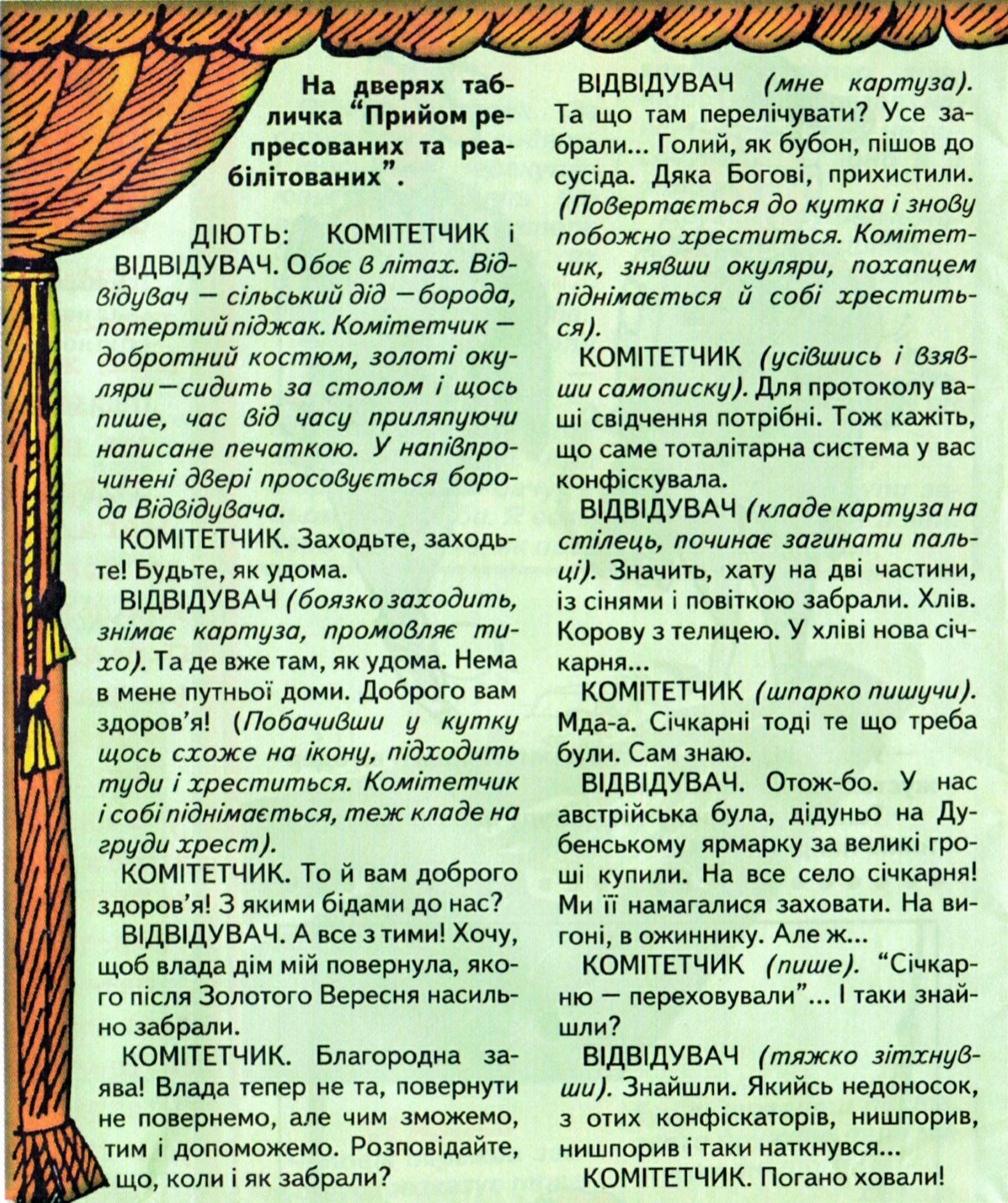
Анатолій ГАРМАЗА

ЛІНІЙ РУК

Ми часто ускладнюєм навіть просте,
Хоч спіл прозаїчніше жити.
Так, лінії рук часом кажуть про те,
Шо їх треба просто помити.

Григорій ЛИШКО.

Олег ГУЦОЛ

Конвертовані думки

- У суперечці народжується істина. Тут же вона і гине.
- Якщо на кожному кроці обманють, може, спробувати робити ширші кроки?
- При зустрічі з талантом у багатьох виникає бажання, тут же взятися за лопати.
- Слуги народу бідка-
- ються, як їм нагодувати народ; народові не дає спокою те, коли вже наїдяться його слуги.
- Статус «во!»
- В родині олігархів: «Ну добре, куплю я тобі партію».
- Форма звітності — народна.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м.Київ.

— Ти у Рай прямо потрапив, а я по своїх каналах.

ТЕАТР "ПЕРЦЯ"

Служба́ та́ка

Сценка

ВІДВІДУВАЧ. Якби ж то знаття...
Місце начеб-то вдале підібрали:
ожинник, з одного боку піщана го-
ра, з другого — болото.

КОМИТЕТЧИК (замисливши).
Гора, кажете, піщана? А сосна на
горі росла?

ВІДВІДУВАЧ (трохи вражено).
Вона й досі росте.

КОМИТЕТЧИК. А під горою чиясь
кузня стояла?..

ВІДВІДУВАЧ. Точно стояла. Її у
війну партизанка спалила. (Нараз
пильно приглядається до Комі-
тетчика). А, а ви що?..

КОМИТЕТЧИК (весело). Та я ж
ту січкарню, діду, у вас і знай-

шов! Тоді в комітеті з конфіскації
майна состояв. Служба така була!

ВІДВІДУВАЧ (нерішуче затуп-
лювавши). Я ж оце прикидаю, чо-
го це у вас ніби щось мені знайоме.
Ліве вухо більше за праве! Це я вам
тоді його довбнею приплюснув!

КОМИТЕТЧИК (посмікавши ву-
хом). Від душі приплюснули.

ВІДВІДУВАЧ. А ви мого кожуха
зняли!

КОМИТЕТЧИК. Хороший кожух,
його потім на весіллі вкрали...

ВІДВІДУВАЧ. Як зняли та по-
їхали на підводах, уже з січкар-
нею, а ви тоді, пригадується, "Інтер-
націонал" затягли...

КОМИТЕТЧИК (підвівшись, ви-
струнчився. Заводить: Ето єсть
наш последній і решітельний бой.
Спохвативши, ніяко замов-
кає, сідає). От дурна звичка, ніяк
відвікнути не можу!

ВІДВІДУВАЧ (приглядається
пильніше). Це ж ви по тому, через
кілька років, здається, у нашому
селі й хреста з церкви знімали?

КОМИТЕТЧИК. Знімав! Служба
така. А за Горбачова, як храми
відновлювали, я перший на вашій
церкві того хреста й почепив.

ВІДВІДУВАЧ. Пригадую, прига-
дую. (Хреститься).

КОМИТЕТЧИК (і собі хрестить-
ся). І на меліорації у вас був: спершу
осушував, а потім, як компартія новий
курс намітила, — зрошував. Городи й
сіножаті у вас ділив, хутори викорчу-
вував. Чим міг, допомагав селу...

ВІДВІДУВАЧ (ралтово роз-
кривши обіими). Ну, чоловіче,
здрастуй! Хоч один знайомий у
цих хоромах трапився. А то хо-
диш, ходиш по кабінетах, папірці
пишеш, мені одписують, а толку —
ніякого.

Гаряче тиснуть один
одному руки. Відвідувач
підібравши поли піджака,
всідається прямо на стіл Ко-
мітетчика.

ВІДВІДУВАЧ. Хоч одна зна-
йома душа! Тепер, гадаю, мої за-
яви під сукно не покладуть?

КОМИТЕТЧИК. Не покладе-
мо. Служба така. Коли комісію у
справах репресованих і реабілі-
тованих створювали, мене голо-
вою одноголосно й затвердили.
Кажуть, ти, товаришу, розкурку-
лював, знаєш, у кого що і як
брали, ти тепер і працюй із людь-
ми. От і працюю!

ВІДВІДУВАЧ. Слава Богу! Мо,
тепер і мені щось компенсиують.
Як не дім, то хоч би хлів. Мо, й
січкарню повернуть?

КОМИТЕТЧИК. Чом би й ні. Щось
та повернемо. Як не цілу січкар-
ню, то якесь там колесо. Чим змо-
жемо, тим і допоможемо.

ВІДВІДУВАЧ (прощається). І
на тому дяка!

КОМИТЕТЧИК. Служба у нас така!

Відвідувач, накинувши картузу,
виходить. Комітетчик сідає за
стіл, щось дописує, ставить
печатку.

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

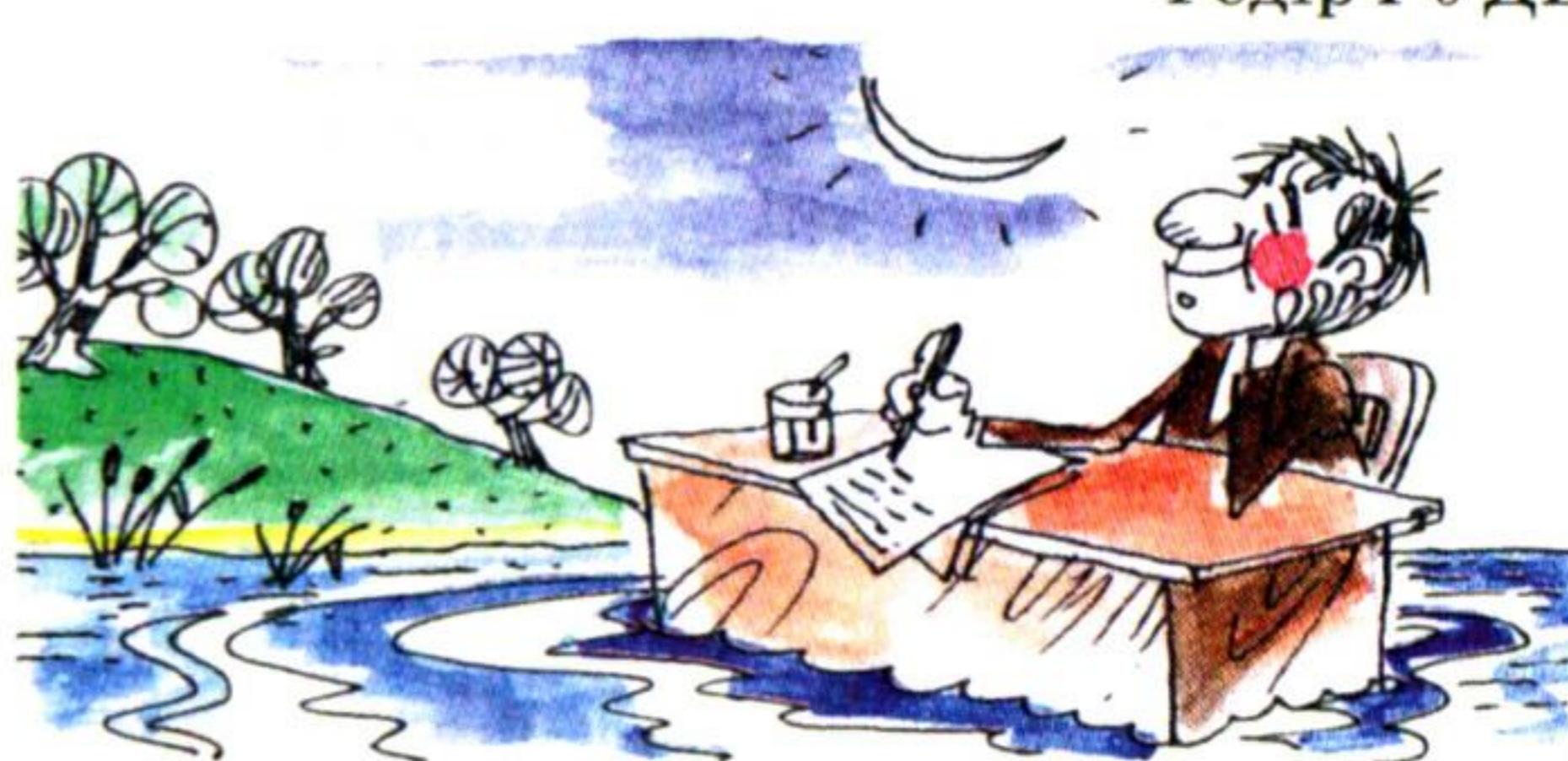

Літературна пародія

ДОСИТЬ

Пливуть човни.
У темряву пливуть.
Сон напива.
Спочинку тіло просить.
Дніпро... і той...
попригасив могутъ
І задрімав.
Як на сьогодні — досить.

Федір РУДЕНКО.

У час безсоння

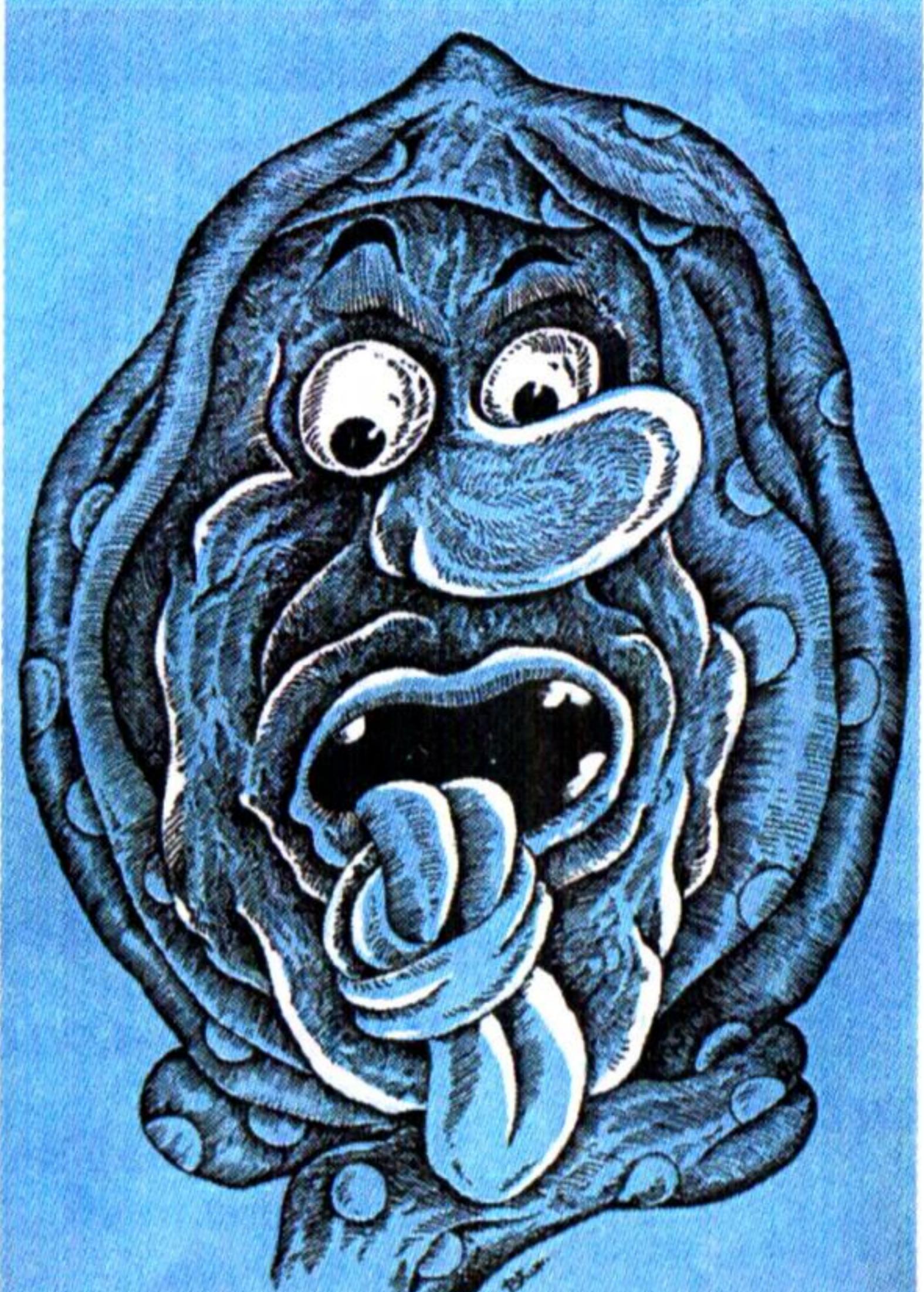
творчість вируча:
За стіл письмовий
вмошуєсь зручніше —
Та й починаю.
З вогником в очах.
Вбиваю ніч.
Складаю вірш за віршем.
Не лиш моя.
Дніпра згаса могутъ —
Так творчість рятівна
усе гіпнозить.
Коли ж мені
“Йди снідати!” гукнуть,
Гамую Музу:
“На сьогодні — доситъ!”

Юрій БЕРЕЗА.

Данило КУЗНЄЦОВ

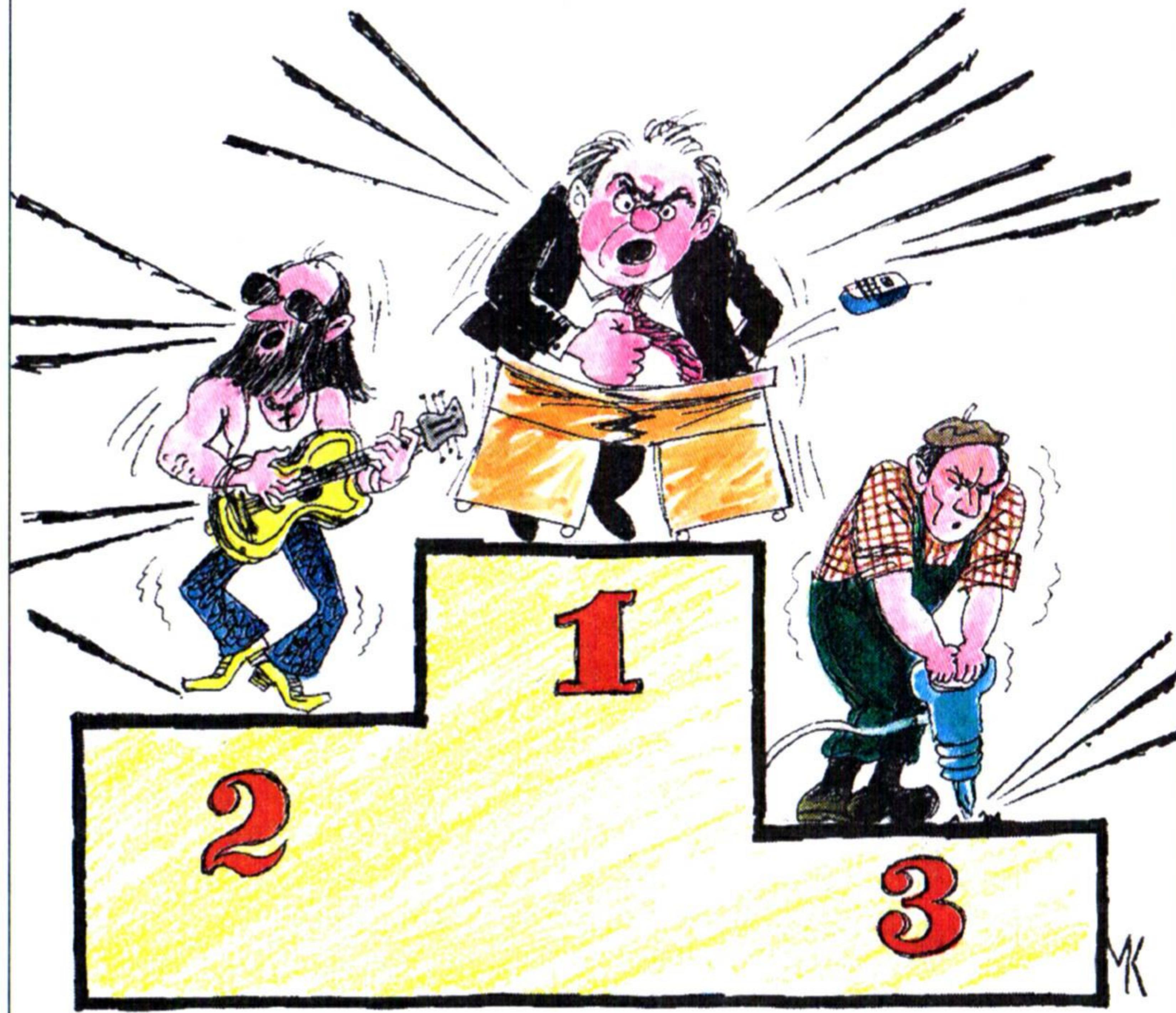
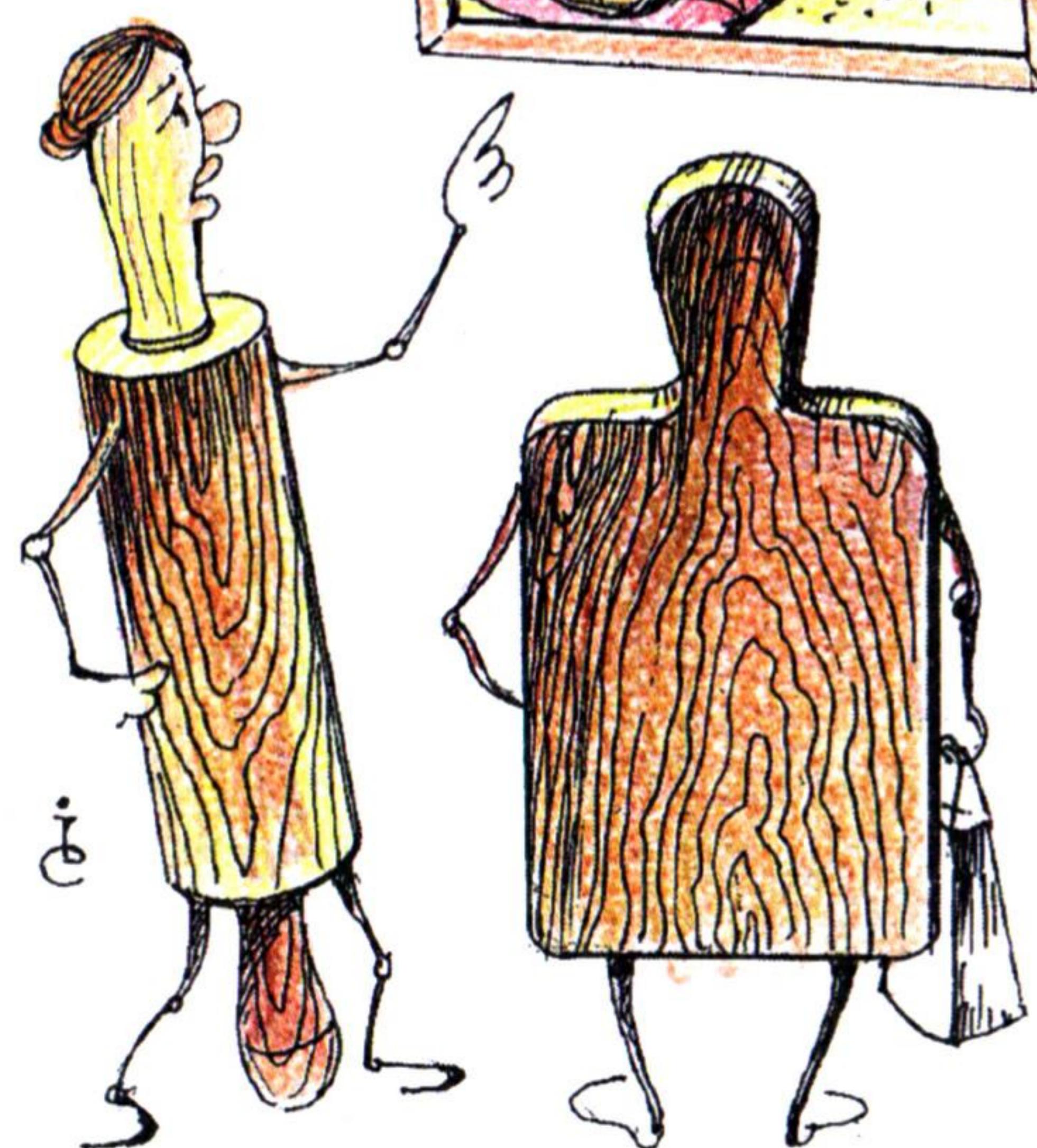
Віктор КОНОНЕНКО

Олег ГУЦОЛ

м. Рівне.

— Це я ще незаміжня...

Майже з натури**ЗАСТОКОЇВ**

— Слухайте-но, ви обіцяли познайомити мене з тридцятілітньою вдовицею, а цій жінці шонайменше шістдесят!

— Заспокойтесь! Вона справді уже тридцять років удова.

ПРАКТИЧНИЙ ПІДХІД

— Люблій, ти попросив у татка моєї руки?

— Ше ні.

— Чому?

— Бо він був у дуже гарному настрої, і я вважав за краще попросити в нього позичити мені тисячу гривень.

Зібрала
Вікторія ПРОКОПЕНКО.

НЕ ПРИСТОЛЬНІ ГНОМИ

Знову із тих ліплять святих.

Якщо тебе довго переконують, значить хочуть якнайшвидше обдурити.

Важко будувати державу, будуючи свій котедж.

Співаючи дифірамби, кричав не своїм голосом.

Жорен виборець ще не вкинув в урну пакет круп.

Май мужність вимкнути телевізор.

Коли кури несуться, півня до колодки не несуть.

Коли виробництво стойть, значить економіка ще не впала.

Неправда починається з пустушки.

На усіх поводирів
Не стачає прапорів.

В нього грамот більше, ніж трусів.

Не замерзає вухо в холодці.

Василь ПРОСТОПЧУК.
м. Луцьк.

Борис
Ларіонов

ГРИЗЛІ — сухари.
КРИМІНАЛ — хабарі у Криму.
УЛЬТИМАТУМ — вимоги з матюками.
МЕДІАТОР — працівник ЗМІ.
МОДЕРН — закрійник.

ПІДЛІТОК — травень.
ХРОНОЛОГІЯ — наука про хін.

ЛІНОТИП — ледар.
ШОПЕН — власник шопу.

Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.
с. Зелені Курилівці
на Хмельниччині.

Услішки з конверта

БАЧУМ

Розмовляють біля під'їзду дві молодички. Одна обурюється:

— Як коханець приходив — бачили усі!!! А як злодюги в квартиру залишили і все внесли, так усі спали!!!

У СУДІ

Суддя суворо до свідка:

— Сподіваюся, ви знаєте, що на вас чекає за неправдиві свідчення?

Свідок радісно:

— О так! Обіцяли п'ять тисяч доларів і «Мерседес».

ІЗ БАТЬКОМ

Приходить Буратіно до школи із попіном під рукою:

— Батьків викликали?

Надіслав
Олег КОБЗАР.
м.Кіровоград.

ЩНА ДОСВІДУ

Коли чоловік із грошима зустрічає чоловіка

віка із досвідом, то чоловік із досвідом йде з грошима, а чоловік, у якого були гроші, запишається із досвідом.

А ЩО РОБИТЛ?

— Чому на екранах нових телевізорів, що продаються в Україні, приладнано автомобільні двірники?

— Бо телеглядачі на екрані постійно плюють.

ВІКЛУМ

Турист в африканських джунглях бачить на поляні місцевого жителя, який безпестанно б'є в тамтам.

— Шось сталося? — запитує турист.

— У нас кілька днів немає води.

— Ага, зрозумів, — милостиво усміхнувся турист. — Ви просітте у неба дошу.

— Яке небо?! Слюсаря викликаю!

Надіслав
Андрій ГЛУШЕНКО.
смт Борова
на Харківщині.

ТАКТИКА

— Чому ти такий сумний?

— Дружина на три тижні їде на море.

— Тоді я тебе не розумію...

— Якщо я не буду сумним — вона передумає.

Надіслала
Валентина ЗИМА.
м. Коростень
на Житомирщині.

ЖУЙКА

Перед дальнім рейсом у салоні літака стюардеса роздає пасажирам по дві-три жуйки і каже:

— Вона вам допоможе краще перенести перевантаження в польоті і захистить від шуму у вухах.

Після польоту підходять до стюардеси одна бабуся:

— Доню, скажи, будь паска, а як же мені тепер оті затички витягти із вух ?

Надіслав
Степан ТУРБІВ.
смт Липовець
Вінницької області.

Іван САВЛЮК

БАЄЧКИ ХА-ХА...

Карасть і Плітка
Потрапили у сітку.
«Ха-ха,—

сказав Карабас до Плітки, —
Підеш нещасна на тараню,
А я купатимусь в сметані!»

СМІЛИВИЙ ЗАЄЦЬ

Влетів до Лева Заєць в кабінет.
«Ах, бюрократ! Ах ти, мурло!
Поговорити хочу тет-а-тет!» —
І лапою об стіл — аж загуло.

Тут невеличкий є секрет:
У кабінеті Лева не було.

Кость ВОЛИНЯКА.
м. Луцьк.

— Тобі легше, — твій ще малий. А май я уже до кишні дістає.

народні усмішки

СИЛА МІСТЕЦТВА

— Пікарю, мій чоловік годинами не відводить очей від телескрана, коли виступає симфонічний оркестр!

— Ну то ѿшо? В цьому нема нічого незвичайного.

— Воно то так, але в нашому телевізорі зіпсований звук!

ПРО ВІЧНЕ

— Люба, ну скільки можна говорити про гроши. Треба говорити про вічне.

— Гаразд... Вічно ми без грошей.

ОГОПОШЕННЯ

«До уваги жінок. Збільшу бюст, сідниці та інші частини тіла. Без операції. Звертатися до пасічника».

Почув і записав Андрій ХМАРА.
м. Пубни на Полтавщині.

ОТО ЗРАДІСІ..

Чоловік приходить додому з роботи. Малий син зустрічає його в передпокої:

— Тату! Ото мама зрадіє, що ти прийшов!

— Чого так думаеш?

— Бо ж вона цілу годину говорить із тобою і все повторює, як сильно тебе любить.

ШО ЦЕ

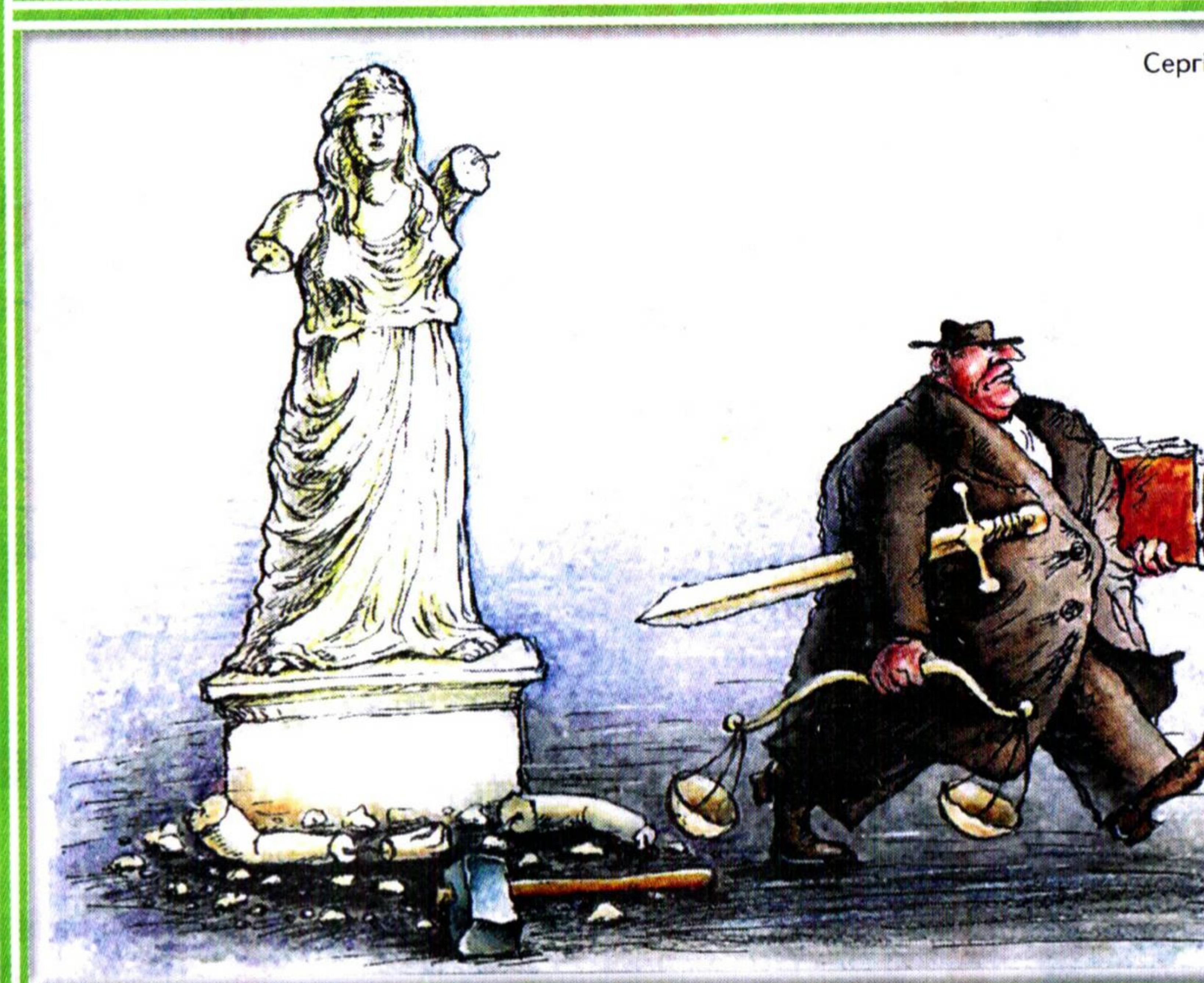
— Чого це тебе ніколи в товаристві не бачу? Де ти проводиш усі вечори?

— Вдома із дружиною.

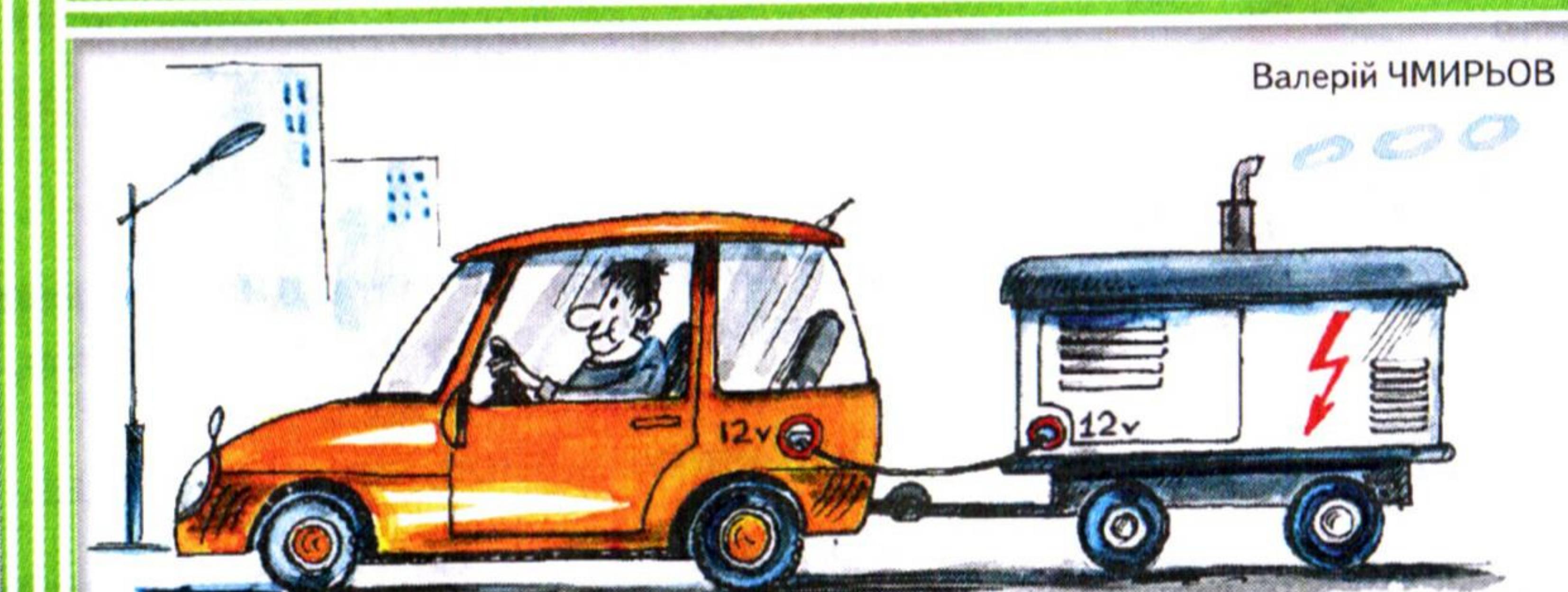
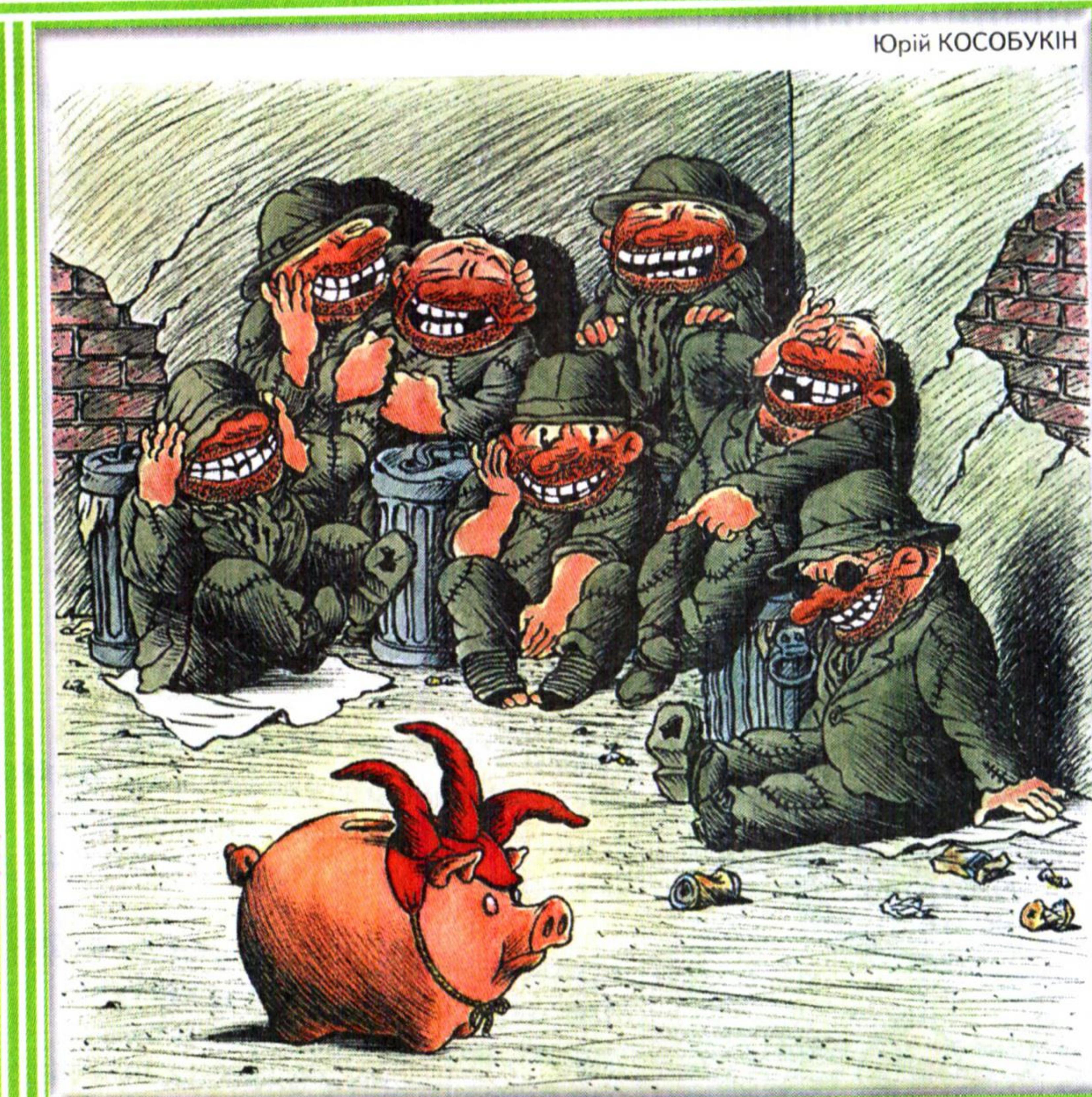
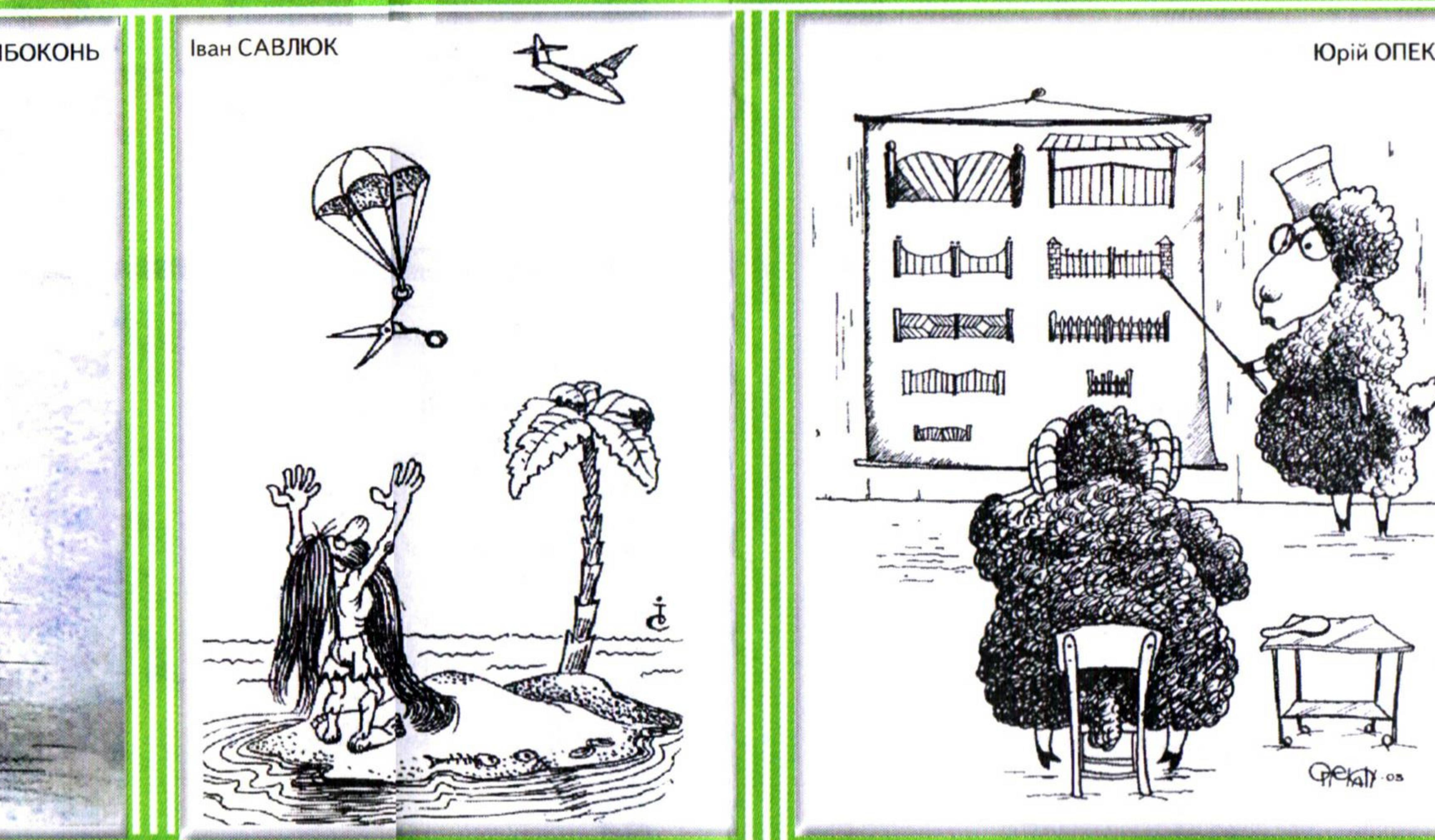
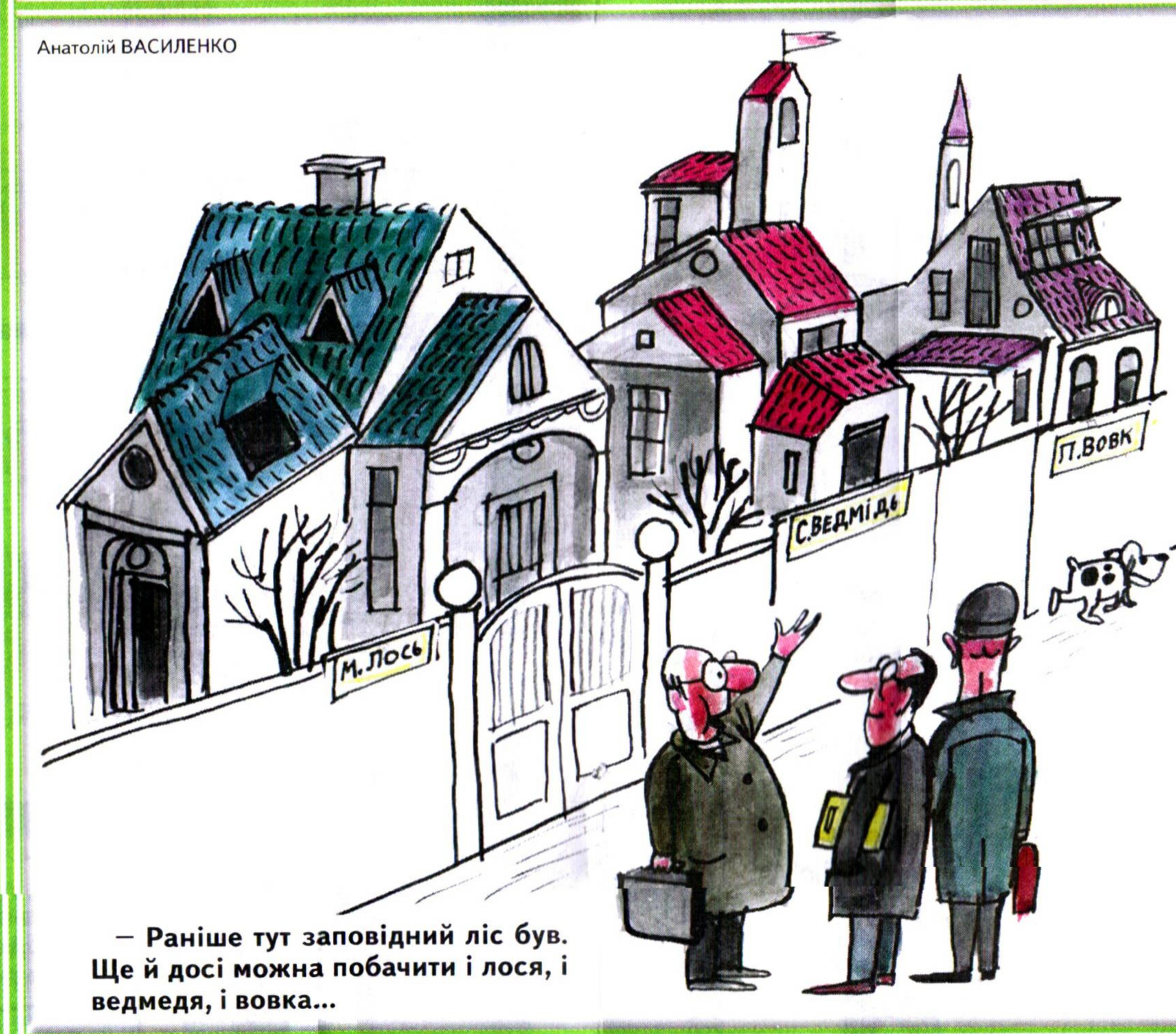
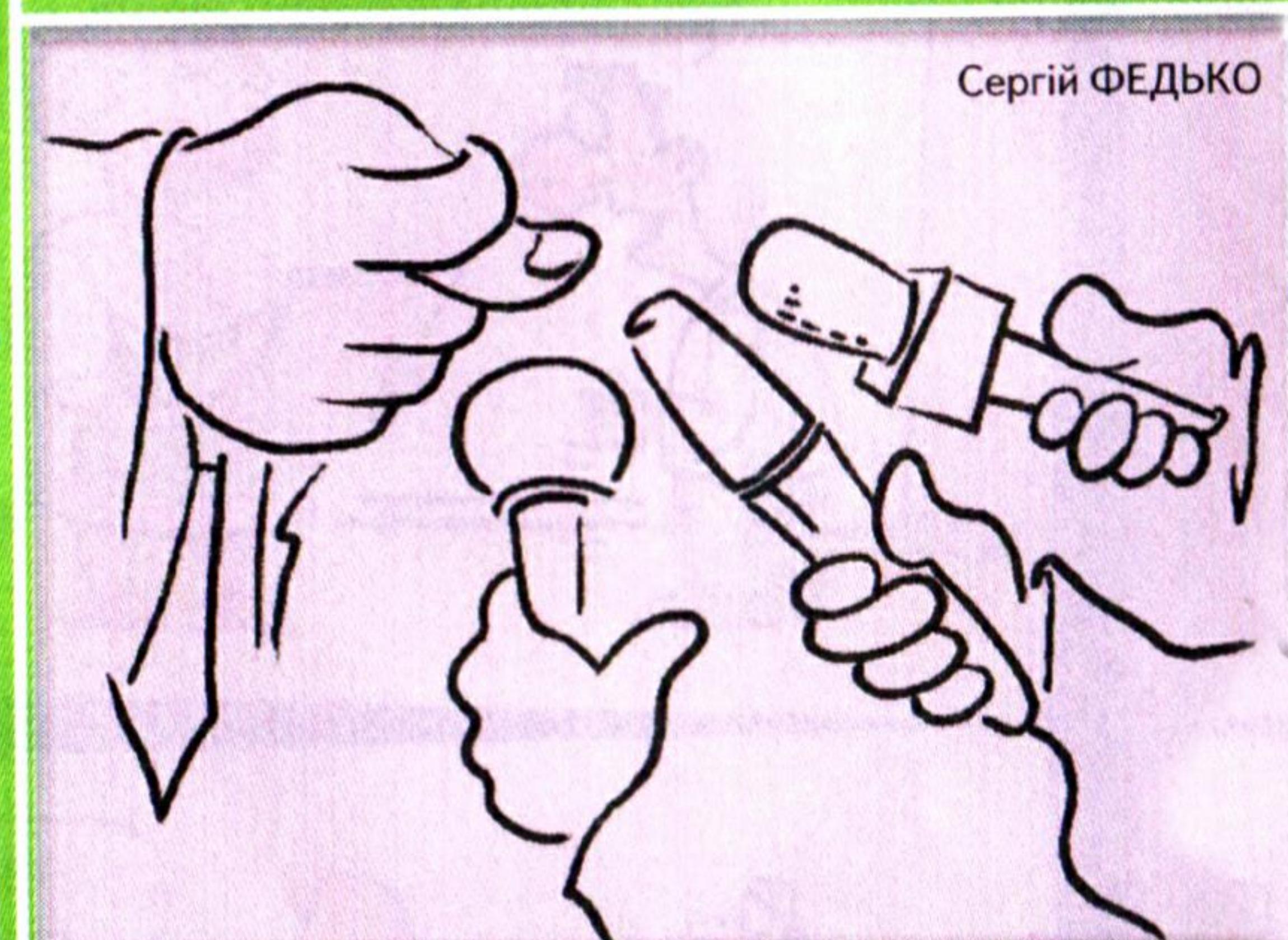
— Още так любов!.. Надзвичайно!

— Це радикаліт, і то звичайнісінський.

Почула і записала Вікторія ГУЖВА.
смт Теофіполь на Хмельниччині.

Віддерпт із В'ПЕРЦЕМ

народні усмішки

СПРАВИВСЯ

— А оце недавно, — розказує Павло, — напали на мене четверо бандюків. Оточили...

— І що?

— Та, як бачите, живий-здоровий. Усім дав раду!

— Як воно було?

— Та як. Підскакує до мене один, а я — на тобі! Другий підскакує, а я — на тобі! Підскакує третій, а я — на тобі!..

— А дапі?

— Все! У мене закінчилися гроши.

НАСТАНОВА

— І запам'ятай, синку, — каже батько, — що порядна людина має завжди буди уважною і пунктуальною.

— Шо таке «пунктуальною», татку?

— Це значить, що треба завжди виконувати свої обіцянки.

— А «уважною»?

— Це — ніколи нічого не обіцяти.

УМОВА

У напівпустому вагоні метро їдуть дві білявки.

— Хіба то в мене життя?! — скаржиться одна.

— А ти заведи собі багатого коханця,

— радить друга, — та бери з нього по тисячі доларів шомісяця.

— Та де ти його також знаєш, щоб багатий та ще й щедрий!?

— Тоді підчепи двох — по п'ятсот з кожного.

— Та ѿ це не легко.

— Ну то чотирьох по двісті п'ятдесяти.

Чоловік, що куняв на сидінні навпроти, сонно пробурмотів:

— Коли дійдете до п'яти доларів, збудіть мене.

Почув і записав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

ІРОНІЗМИ

• Тепер би ще від-
воювати те, що ми
завоювали.

Флоріан БОДНАР.

• Є собаки, яких
купують за скажені
гроші.

• Судова гілка – ві-
чнозелена.

• Поки гуморист не

• Анонімниківі при-
снився жахливий сон:
буцімто під своєю
писаниною він поста-
вив власне прізвище.

Анатолій ОБРИНЬБА.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

АК

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПИВОСОС.

ПОЛІДАРСЬКИЙ РЕЖИМ.

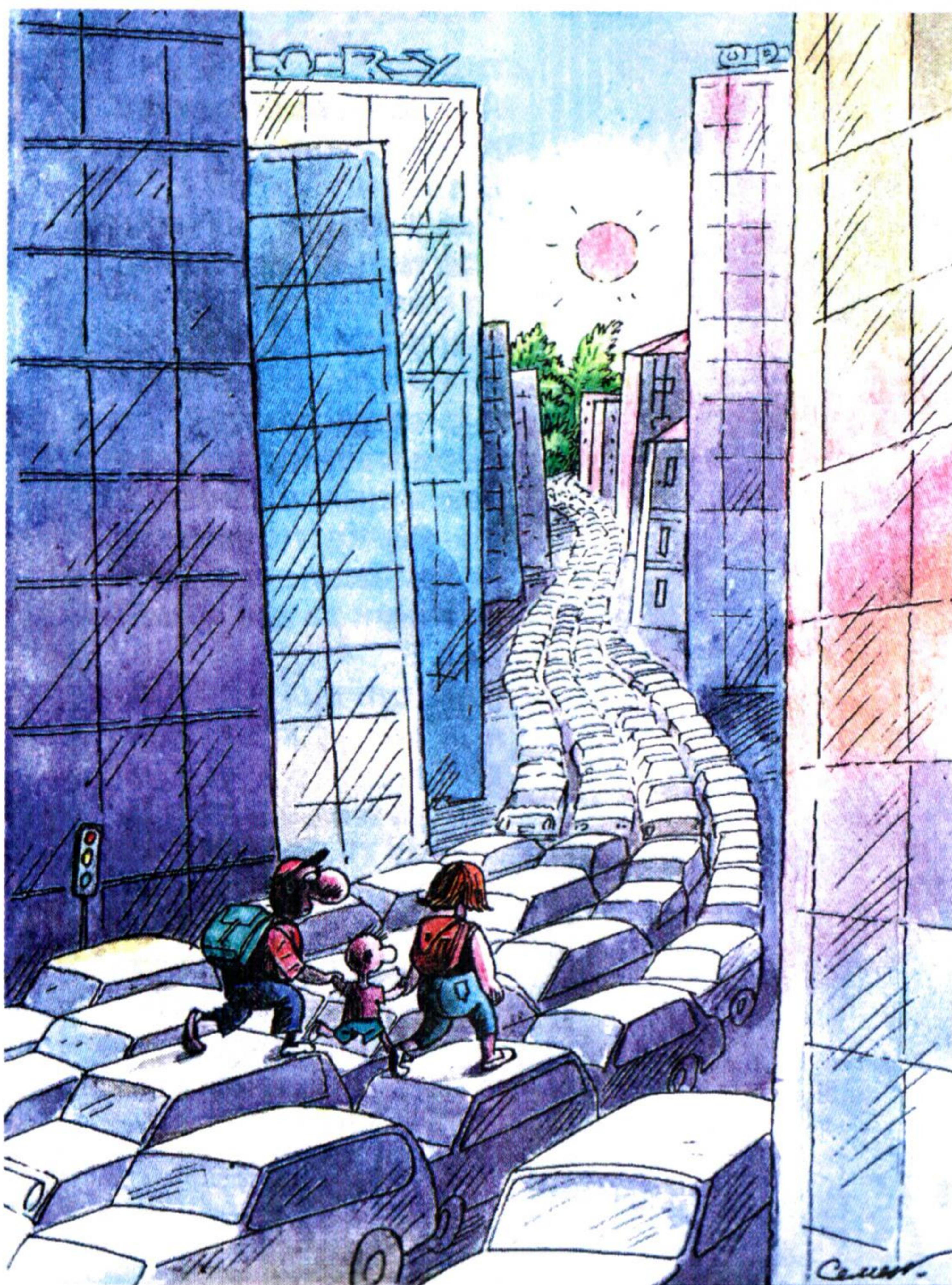
УНІКРАЛЬНИЙ УРЯД.

ЛЯСОКОМБІНАТ.

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

Сергей СЕМЕНДЯЕВ

Наши незабутні однoperчани

Анатолію БОРТНЯКУ

Виповнилося 85 літ
(1938–2009р.)

Дружній шарж Радни Сахалтуєва.

ДВА БЕРЕГИ

Крига з'єднала в одно береги:
легше обом рятуватись від лиха.
А як розквітла весна навколо –
їх розвела, роз'єднала відлига.

І розійшлися, мов круги на воді.
Так от, буває, у днині квітучі
друзі, які пізнавались в біді,
не пізнаються у благополуччі.

Твоя благодійність – одна марнота,
Даремно гукаєш у свідки Христа,
допоки у храмі твоєї ж душі
гендлюють міняльники і торгаші.

Й розумна людина, бува,
збивається на манівець.
Я чув, як: «Дурна голова!» –
картав себе тяжко мудрець.

А цей не дихне без хвали,
хоч він же – ні ме, ані бе.
Ви чули, щоб дурень коли
назвав нерозумним себе?

Собі, хоч пізно, дорікну:
як легковажно ти
розтратив мить, і не одну,
в безглузді суєти!

Мене підтримає, під бік
штовхнувши, часоплин:
«З років складаєте свій вік,
а треба – із хвилин».

Чи варто, поете, отак без упину
доводити до хрипоти,
що любиш, як маму, свою Батьківщину,
що син її відданий ти?

Для чого укотре, втрачаючи тяму,
завів тріскотню без причин?
Хіба привселюдно: «Люблю свою маму!»
кричатиме люблячий син?

ЗМАГАННЯ СПІВЦІВ

За Расулом Гамзатовим

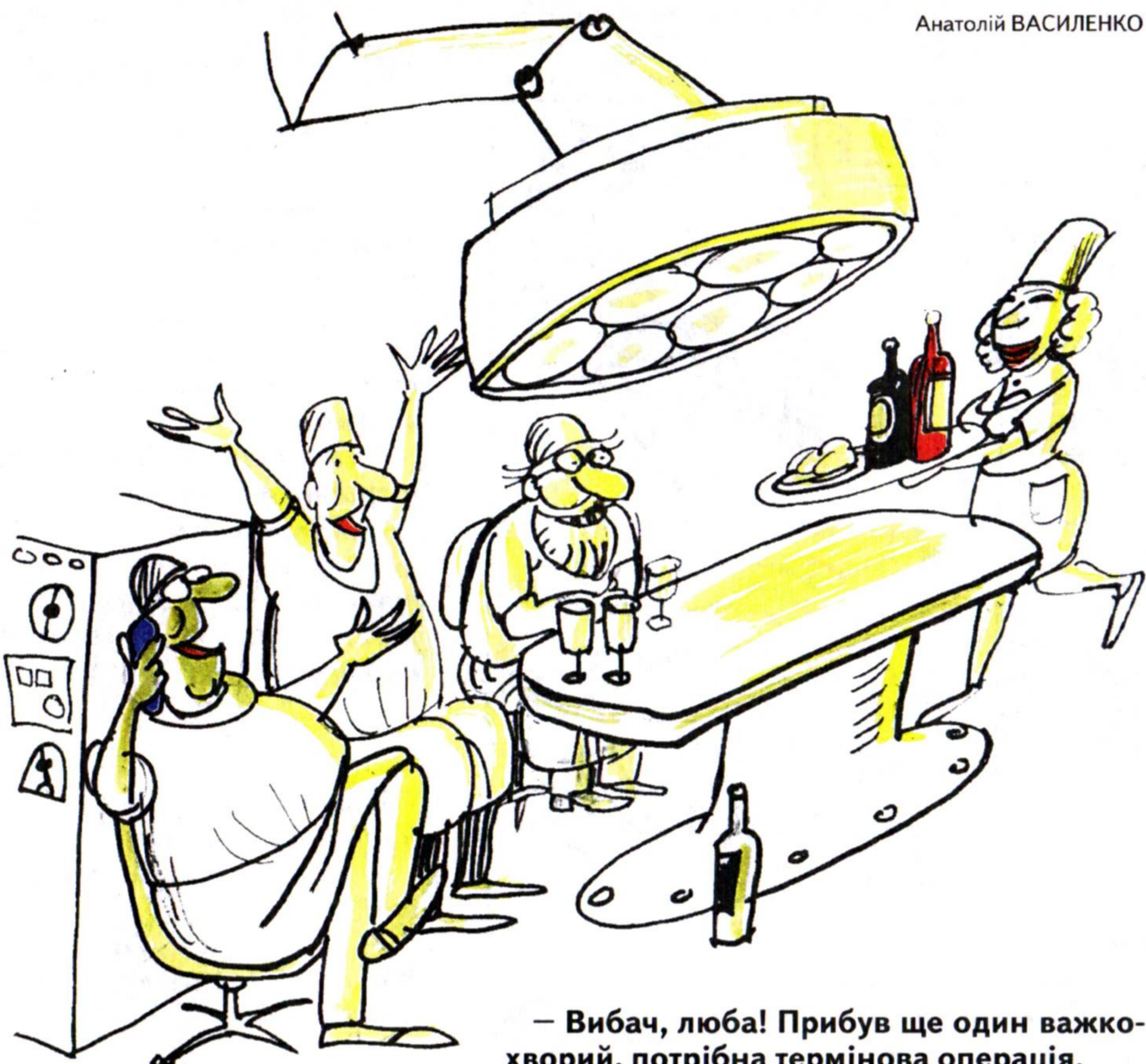
Я в чужому побував краю.
Там співці змагались що є моці.
Кожен душу надривав свою,
аби тільки вийти в переможці.

Невтамки було мені: хіба
щось комусь доводить та напруга?
Сильному програти – не ганьба,
виграти в слабкого – не заслуга.

З ІРОНІЧНИХ РОЗДУМІВ

Я нещастю потрапив у сіті,
на облуду наткнувся якусь.
Є у мене товариш на світі,
але він забарився чомусь.

В самотині,
у темінь загрузлій,
відганяючи вперту мару,
розмірковую:
скільки ж то друзів
буду мати, коли я помру!

Дід Близнюк вийшов на город. Лагідно світило сонечко. Повівав теплий вітерець. Дотавали останні купки снігу.

Біля торішньої грядки дід зупинився:

— О, і зелена цибулька виросла! Це баба так грядку порала!.. А он іще одна...

Хотів висмикнути до борщу — а вона не висмикується.

— Глибоко сидить, — мовив сам собі. — Тут треба лопатою.

Пішов по лопату. Лопатою раз, раз — і викопав.

А в цей час тітка Марія, яка жила від діда Близнюка десь хат через шість, чіпляла у садку на мотузку білизну. Щоб сохла на весняному сонечку. Побачила діда з лопатою і побігла у двір.

— Сидите! Цигарки смалите! — стала вона перед рідним чоловіком, який із старшим сином перекурював під яблунею після обіду. — А люди вже городи копають!

— Так ще сніг не розтанув,
— пихнув цигаркою дядько Василь.

— Ага, не розтанув. А дід Близнюк уже копає. Ви до старших людей придивляйтесь. Бо

Пішли. Дивляться: дід Близнюк на городі з лопатою до хати дibaє.

— Невже усе вже перекопав?
— здивувався дядько Василь.
— Давай, синку, хоч попробує-

— А земля не мерзла?..
— Та ледачому, як не мерзле, то сухе...

Через хвилину Іван був із лопатою на городі. Та ще й трох своїх дітей із собою вивів.

За хатою Івана — хата Почкунів. Їхнє сімейство нічого не питало, а у повному складі вийшло.

— Бог у поміч! — тільки гукнули сусідам.

За Почкунами з лопатами вийшли Гребченки...

Весна... Робота кипить!

А дід Близнюк з'їв миску борщу із зеленою цибулькою, вийшов у садок. Глядь — а усе село на городах.

— Еге-ге-ге! — забідкався він. — Це ж і засміти можуть. Скажуть, не виспався дід Близнюк взимку, ще й весною подрімує. Узяв лопату — і на город:

— Пора копати! Пора!

Михайло ПРУДНИК.

ПОРА КОПАТИ

Спогад про весну

візьметесь за лопати, коли земля груддям візьметься.

— Та ми, мамо, трактором цього року виоремо, — додав син.

— Трактором на великому городі орати будете. А біля садка скопайте.

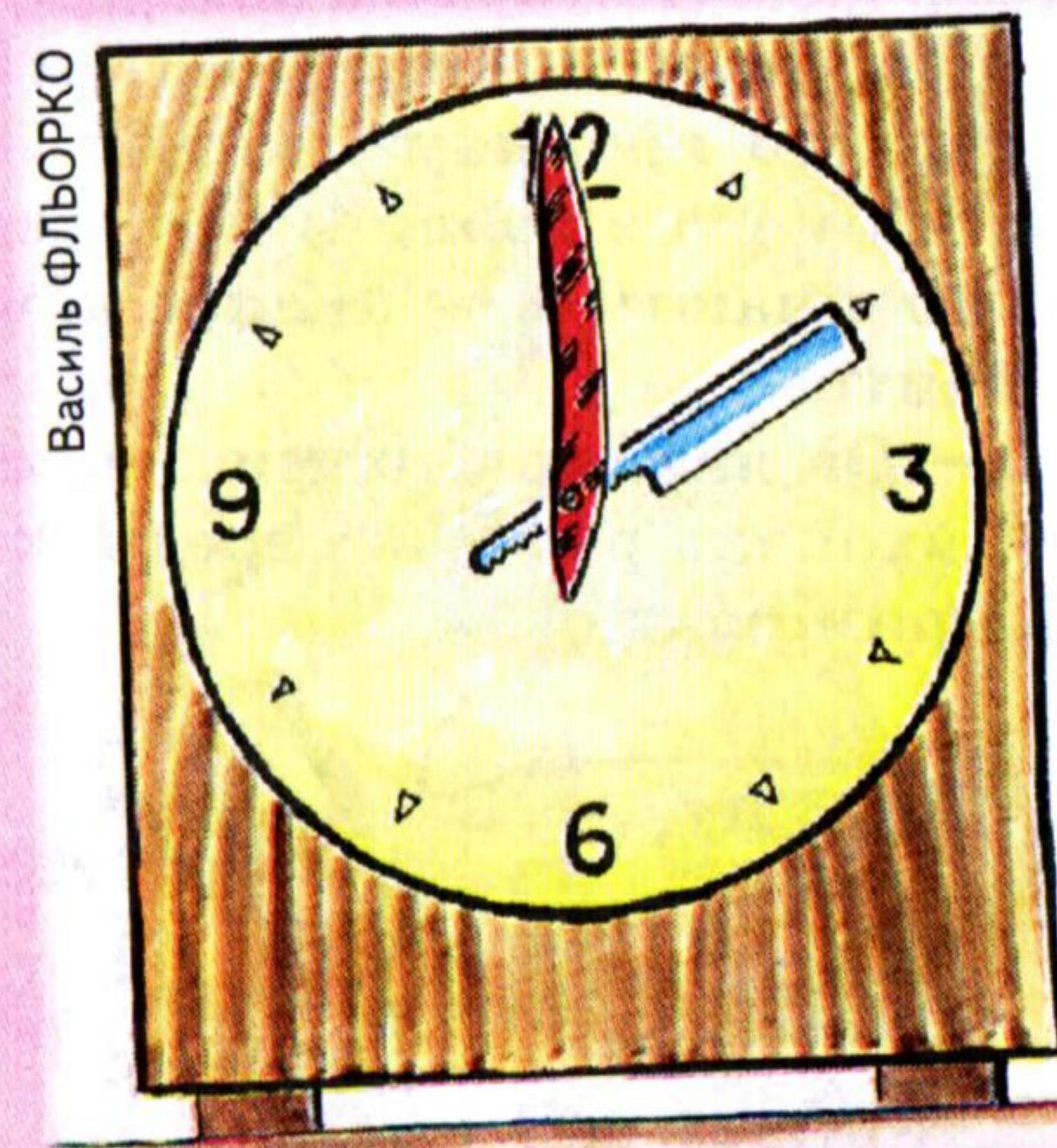
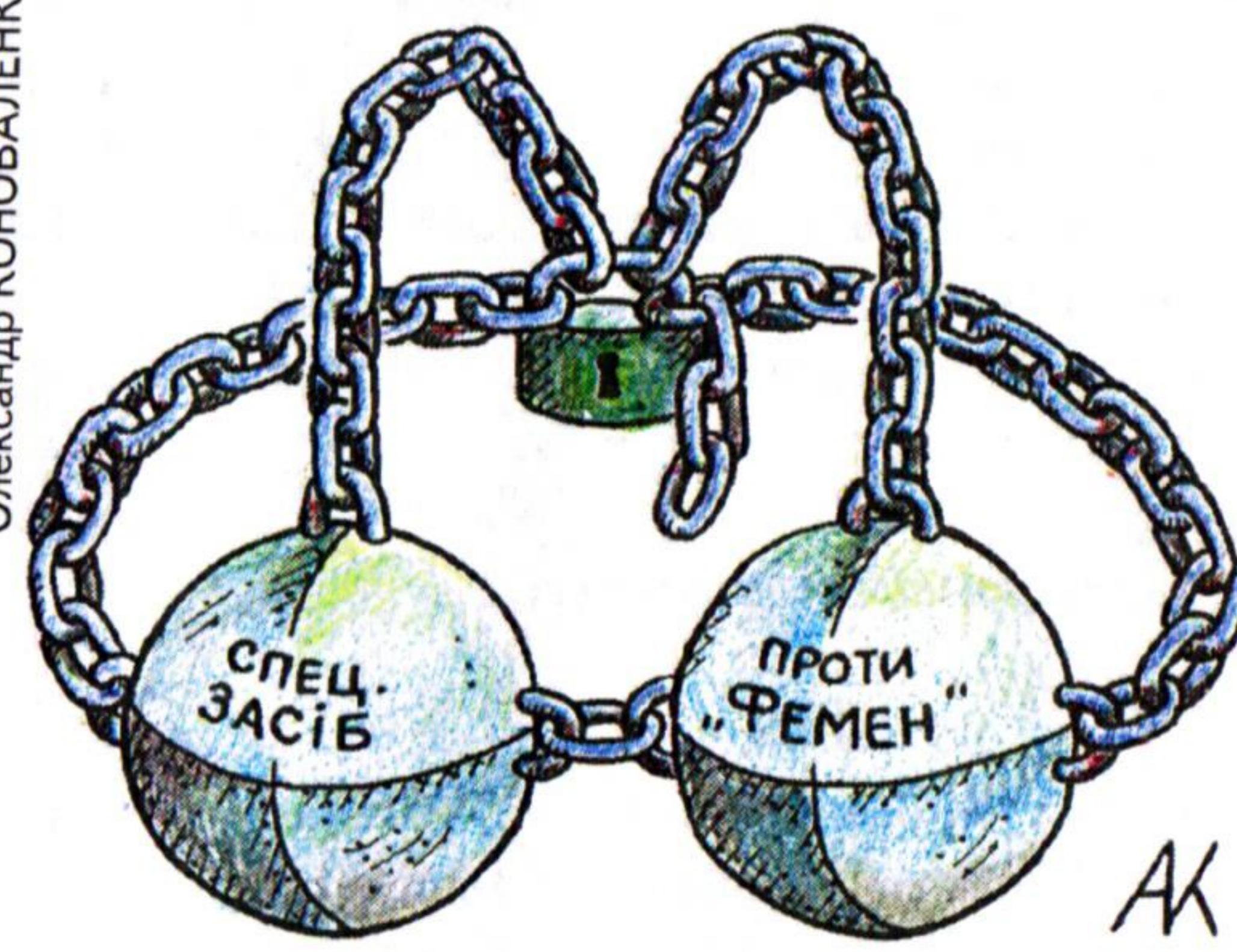
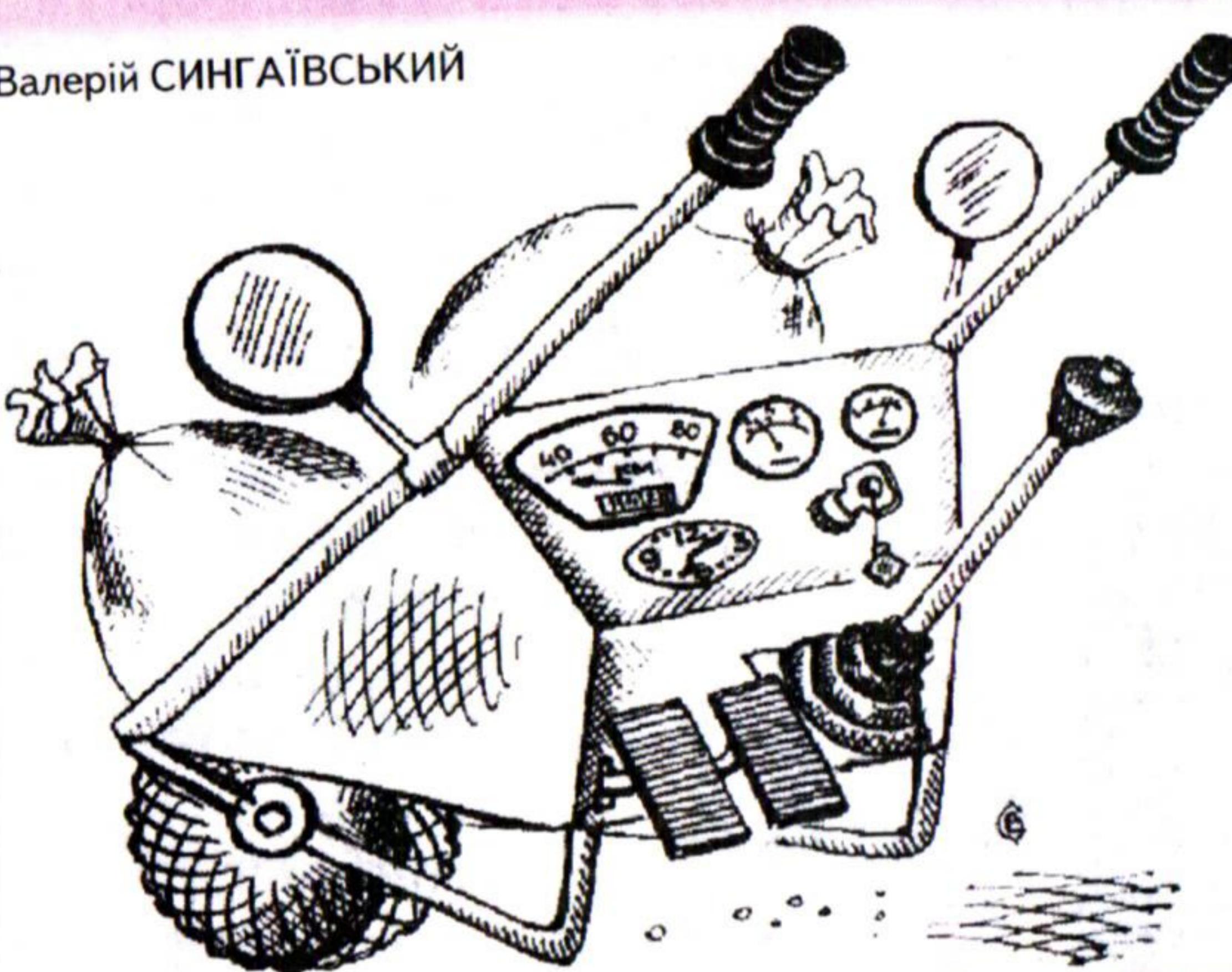
Дістали з сарайчика лопати.

мо копнути. Бо мати не заспокоїться...

Тільки загнали лопати в землю — сусід Іван визирає із-за огорожі.

— Що вже копаєте?

— Весняний день — рік годує! — відказав дядько Василь.

Сторінка для дітей

ВПАЛА

Розступіться, скелі й гори:
Взула мамині підбори.
Дибуляла повз кота —
Наступила на хвоста.
Ледве перешла поріг —
Наче в мене вісім ніг.
Але ж ніг у мене мало —
Я не втрималась і... впала.

НЕ ХОДІТЬ НА ПОЛЮВАННЯ!

Не ходіть на полювання,
а ходіть... на поливання!
Поливайте капустинку —
Гладьте зайчикову спинку.
Будуть зайчики хрумтіти
Свіжим листям соковитим!

Леся МОВЧУН.

Жили собі у затишній хатині двоє братів — Початок та Кінець. І була в них сестра Серединка. Разом вони поралися по господарству, прибирали в оселі, ходили на прогулочки.

Але кожен із них мав і свою справу.

Початок готував сніданок.
Серединка варила обід.
Кінець частував вечерею.

Жили вони так собі й горя не знали. Та якось, коли брати поралися по господарству, прилетів до їхньої хатини вітер Сварун і сипнув униз пригорщу сварликів.

Цок! Цок! Цок! — заторохтили вони по дашку, скотилися ним униз, застрибули у відчинене вікно і лягли на підвіконні разочоком блискучого намиста.

Сварлики — вони такі: чим завгодно прикинуться, аби їх хтось у руки взяв. А тоді вже й починають своє прикре діло робити.

— Ой яке гарне намистечко! — вхопила разочок Серединка й приміряла.

Затим у люстерько зазирнула:

— І я гарна...

Та так і просиділа перед дзеркальцем півдня.

свариться: — Не заважайте мені.

— Кепська справа, — мовив Початок, коли вони вийшли на подвір'я.

КАЗКА

Прийшли брати додому, а обіду нема.

— А чому це я маю обід варити?! — свариться Серединка.

— Його найважче готовувати. Відтепер сніданками займатимуся.

— Хай буде по-твоєму, — погодилися брати.

Наступного дня Серединці із самісінського ранку закортіло подивитися, чи ж гарна вона у новому намисті. Тільки глянула в люстерько — про все на світі забула.

Залишилися брати і без сніданку.

— А де ти взяла намисто? — допитуються вони.

— Вітер приніс, — пожартувала Серединка, не відводячи погляду від дзеркала. І знову

— Треба йти до діда Вітрознай і дізвнатися, який же вітер приніс нашій сестрі намисто, — запропонував Кінець.

І пішли вони до діда Вітрознай, який усі вітри розпізнавав за їхнім летом.

— Сварун учора тут крутився, — каже він братам. — І, напевне, натрусив своїх сварликів.

— Еге ж, на ціле намисто сварликів натрусив, — здогадався Початок, чому їхня сестра стала такою сварливою.

Смішники

ВІДКРИТТЯ

На уроці мови Петрик, який вчився поганенько, раптом рішуче підняв руку.

— Щось хочеш сказати? — здивувалася вчителька.

— Катерино Павлівно, я зробив відкриття.

— Цікаво! Яке?

— Якщо в слові «хліб» зробити аж чотири помилки, то може вийти слово «квас».

ПРИВІТ

Вчитель будить учня на уроці ботаніки:

— І кого ти бачив уві сні?

— Мічуріна! Він вам, Василю Павловичу, привіт передавав.

ТАЛАНТ

— Петрику, хто тебе навчив так лаятися?

— «Навчив, навчив...»

— бурмотить хлопець.

— Наче не можна мати такого таланту від народження.

— А як їх забрати від Срединки? — допитується Кінець. — Вона ж у тому намисті й спить.

— Сварликів можна лише пе-

реманити, — хитро всміхнувся дід Вітрознай. — Вони люблять тих, хто свариться.

— А як переманити?

— Самі міркуйте, — позіхнув дід і пішов до хати дрімати.

Думали брати, думали — і ось що вигадали: прийшли додому і почали сваритися.

— Чому це я маю варити обід? — каже Початок.

— І я не готовуватиму вечері!

— запріндився Кінець.

І так затято вони сварилися, що сварлики-намистинки не втерпіли, від Серединки втекли й до братів полетіли.

А на котрого із них стрибнути намистом — не знають! Розгубилися.

Спотякну до старшого брата Початка полетіли. Аж ні

РЕБУС

Про деяких балакунів на Кубі кажуть... А що кажуть кубинці, ви дізнаєтесь, коли розшифруєте цей ребус.

Склад П. МИШКО.

— менший брат Кінець теж ловко свариться. Вони до нього!

Металися від одного до другого — аж натомилися. І почали меншати. Спочатку стали — як горошини, а відтак — і зовсім як макові зерната. Розсипалися та й у шпаринку під порогом закотилися.

Хотіли брати їх звідти вимести.

А сестра Серединка просить:

— Хай живуть там, щоб ми завжди пам'ятали: сварка у хаті може залишити усіх без обіду.

— І без сніданку, — погодився Початок.

— І без вечері теж, — додав Кінець.

А свою пригоду вони вказку склали і написали її навпаки — з кінця до початку. Щоб усі пам'ятали, що може статися, коли в хаті сварлики оселяться.

Світлана ПРУДНИК.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Наш художник Анатолій Василенко малює карикатури здебільшого з підписами. Коли він приніс малюнок (на рейках лежить жінка, а до неї біжить залізничник), ми запропонували: «Анатолію Петровичу, а давайте знімемо вашу текстівку. Подивимося, чи здогадаються читачі, що мав на увазі художник...» — «Гардз», — погодився Петрович.

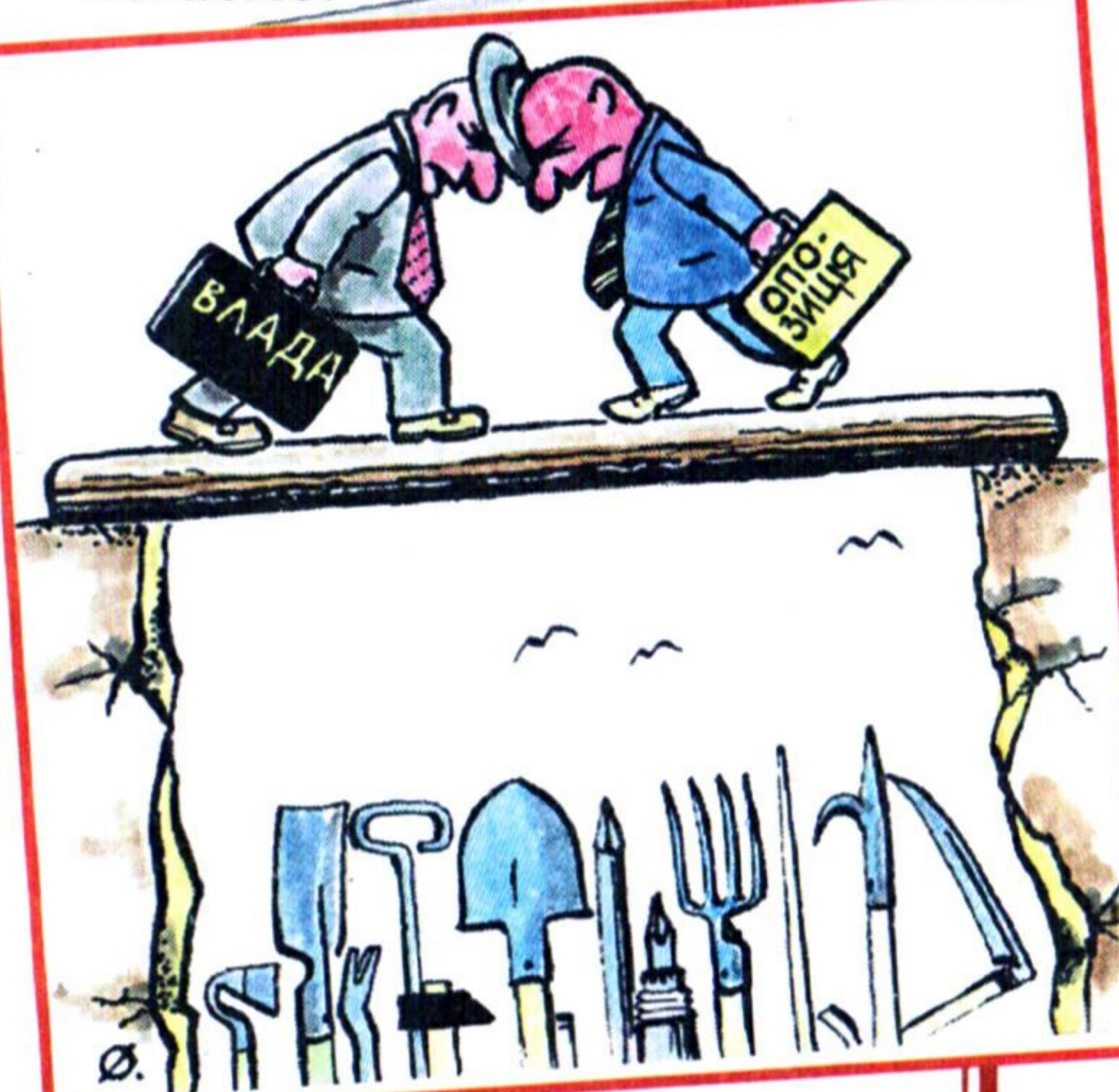
І що ж ви думаете? Більшість учасників конкурсу надіслали підписи, які більшою чи меншою мірою повторюють текстівку карикатуриста. В їх основі — думка: «У-

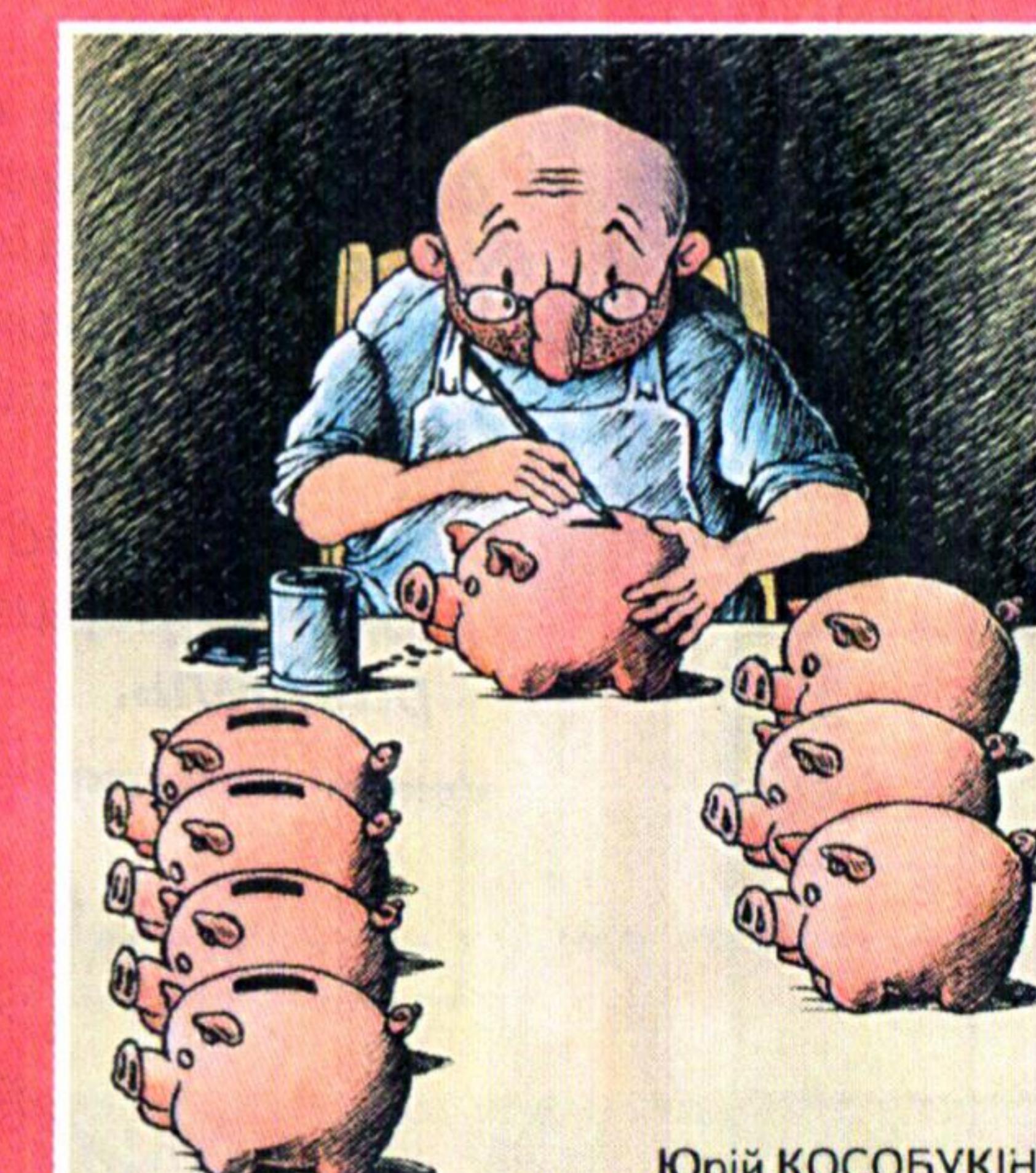
тавай, Ганнусю, часу не гай, зупинився надовго десь у полі «Хундай». Такі приблизно підписи придумали: сімейство В. М. СЕРДЕЧЕНКА із м. Дніпропетровська та Г.М. МАКАРЕНКО із м. Житомира, сімейство ВІТЮКІВ із с. Павлівки Вінницької області, Марина ТОПЧУК із с. Яковлівки Роздільнянського району Одеської області, Ірина ГОЛОВКО з м. Києва і ще багато-багато наших читачів.

Анатолій Василенко запропонував журі: усіх, хто надіслав підписи про «Хундай», вважати переможцями. Правда, цього разу без звичних наших призів (бо на усіх не вистачило б).

Головне, що ми всі разом посміялися!
Вітаємо!

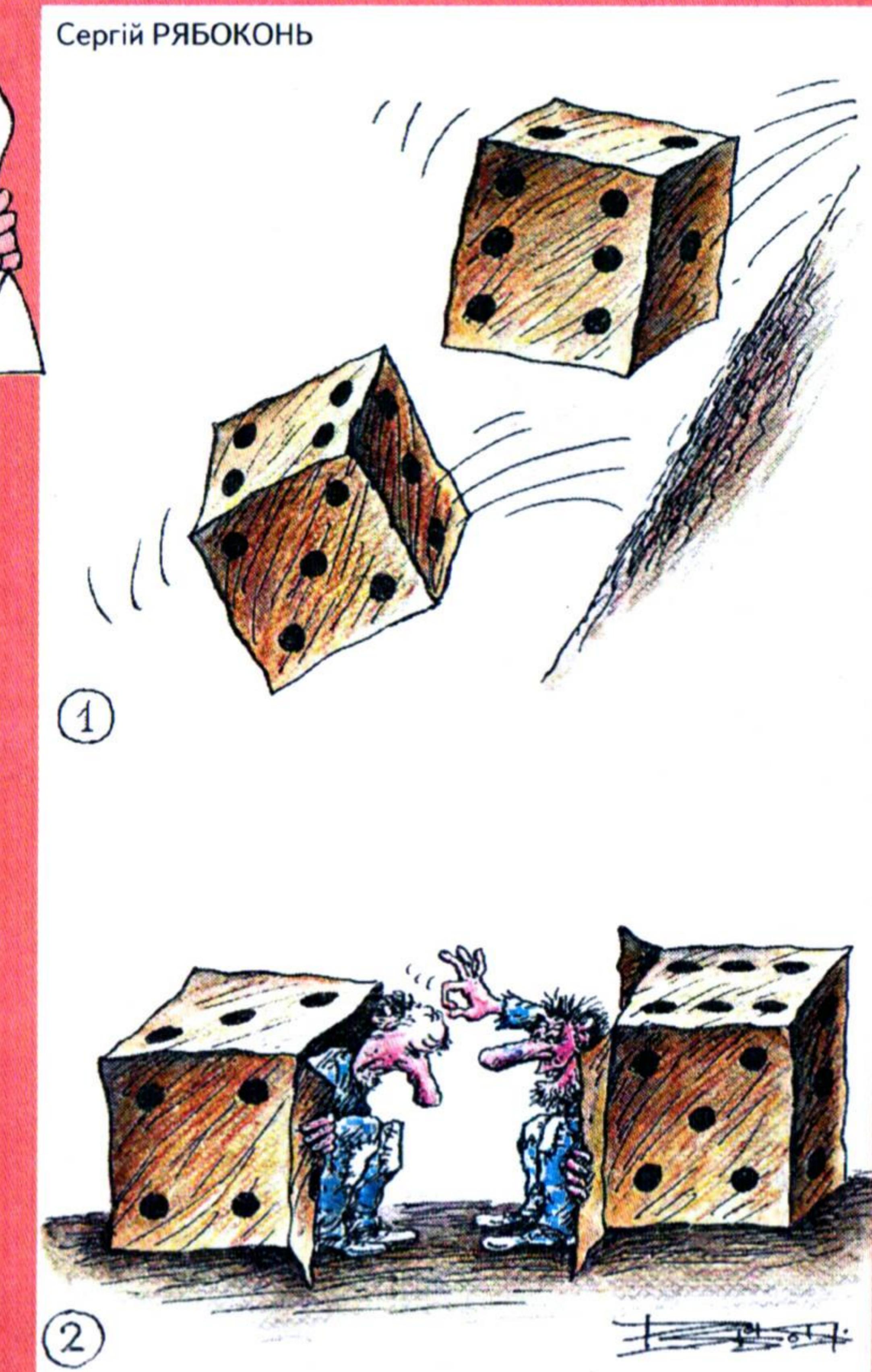
А тепер нове завдання: чекаємо на підписи до малюнка Василя Фльорка.

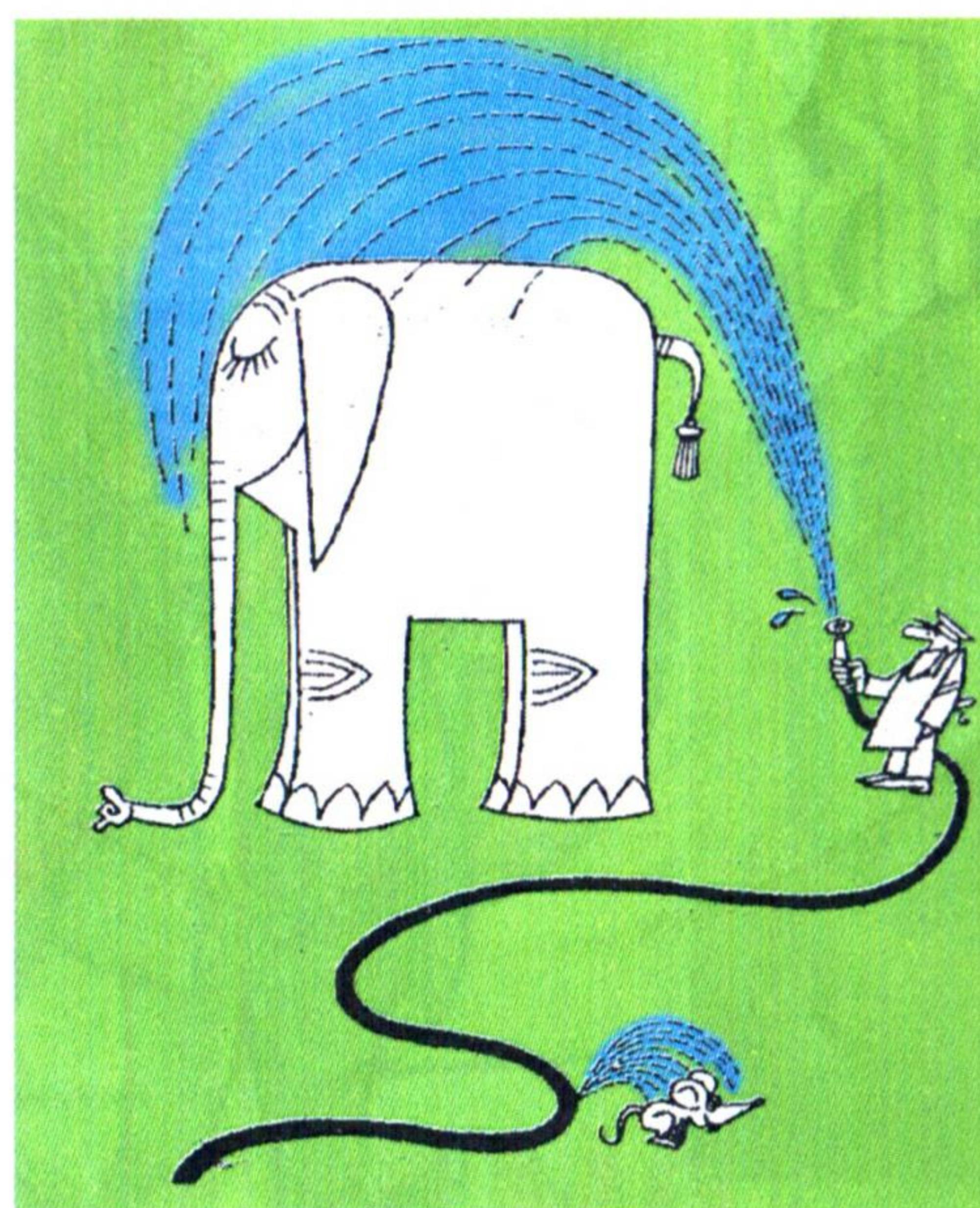
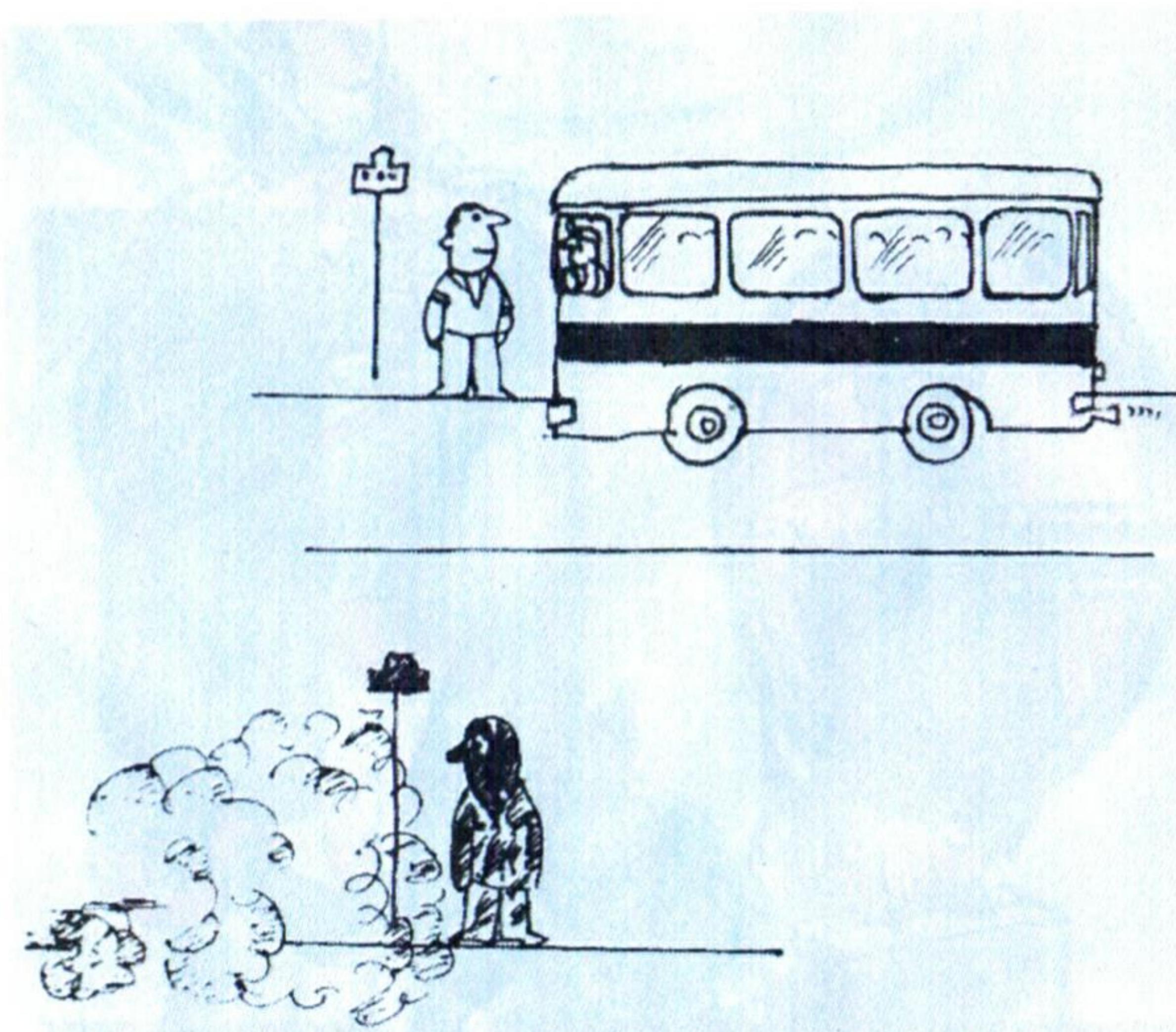
Сергій РЯБОКОНЬ

Геннадій НАЗАРОВ

Іноземний гумор

— Ленче, свійська птиця із семи літер...

Лікар саме намагався упоратися з кросвордом, коли у двері його кабінету постукав черговий пацієнт.

— Заходьте! — приречено промірила сестра.

— Добрий день! — зніяковіло зняв капелюха відвідувач.

Лікар навіть не підвів голови, аби глянути на нього, — із самого ранку мав справу лише із такими.

— Ленче, випиши чоловікові рецепт на антибіотик широкого спектру! — сказав він і скоса глянув на пацієнта: — Грипок? Га? Та це не страшно. Ми з ним справимося!

— Не грип, докторе! Зніс яйце! — по виду чоловіка пробігла хвилька встиду і збентеження. — Ось гляньте!

— Як для жарту, — це досить примітивно! — наїжачився лікар.

— Я й думав, що так скажете, тому й выбрав саме нинішній день... — париував чоловік. — О, знов мене натужить... Ко-ко-ко! Ко-ко-ко-ко!.. Готово!..

На допоню доктора лягло щойно знесене, ще тепле яйце. Той узяв лупу і уважно оглянув його.

— Справжнісіньке! — зробив висновок. — І відколи несетесь?

— Уже з місяць. Щотижня по одному.

— Ще до когось із колег ходили?

— Ні.

Сkeptицизм лікаря ніби вода змила.

— І не треба!.. Я знов! Завжди знов, що рано чи пізно, а уда-

Румен ШОМОВ

НАДЗВИЧАЙНИЙ ВИПАДОК

ча відчинить мої двері, — усе більше збуджуючись, почав він. — Весь час передчував цю золоту мить!.. Кінець кросвордам! Кінець широкоспекторним і вузькоспекторним антибіотикам! Кінець грипochкам! На мене чекає велике відкриття! Невідома хвороба, яка косить... Досліди... Безсонні ночі... Творчі муки... А потім — відкриття! Ліки винайдено! Хвороба — на колінах!.. Дисертація! Професура! Визнання... міжнародне! Овації! Нобелівська премія! Слава! Багатство! Престиж! За життя — пам'ятник у центрі Брюселя! Вище — тільки небо!

— Бачте, докторе... — спробував щось сказати чоловічок.

— Ленче, випиши направлення на обстеження пацієнта! Кров, цукор, урина, кров'яний тиск, Де Ен Ка, еР еН Ка, рентген, УЗД та інше...

Його голостремтів, ніби чоловік щойно перевірив виграшний білет уже неіснуючої лотереї.

— Гаразд, докторе! — сказала сестра, не вірячи очам своїм.

— Чекайте-но, докторе! — смікнувся перечити пацієнт, але майбутній відкривач був у апогеї піднесення.

— Ніякого “чекайте”! “Мерседес”, вілла в Акапулько, розваги, жіноцтво... Удох із вами — лікар і пацієнт! І ти з нами, Ленче! Якій машині віддаєш перевагу?

— Ну-у-у... — у сестри тут явно не було уподобань.

— Докторе, я не хочу такого... — збентежено бурмоче клієнт.

— Чого не хочете?! — сіпнувся лікар. — Місяців за два від хвороби й згадки не лишиться...

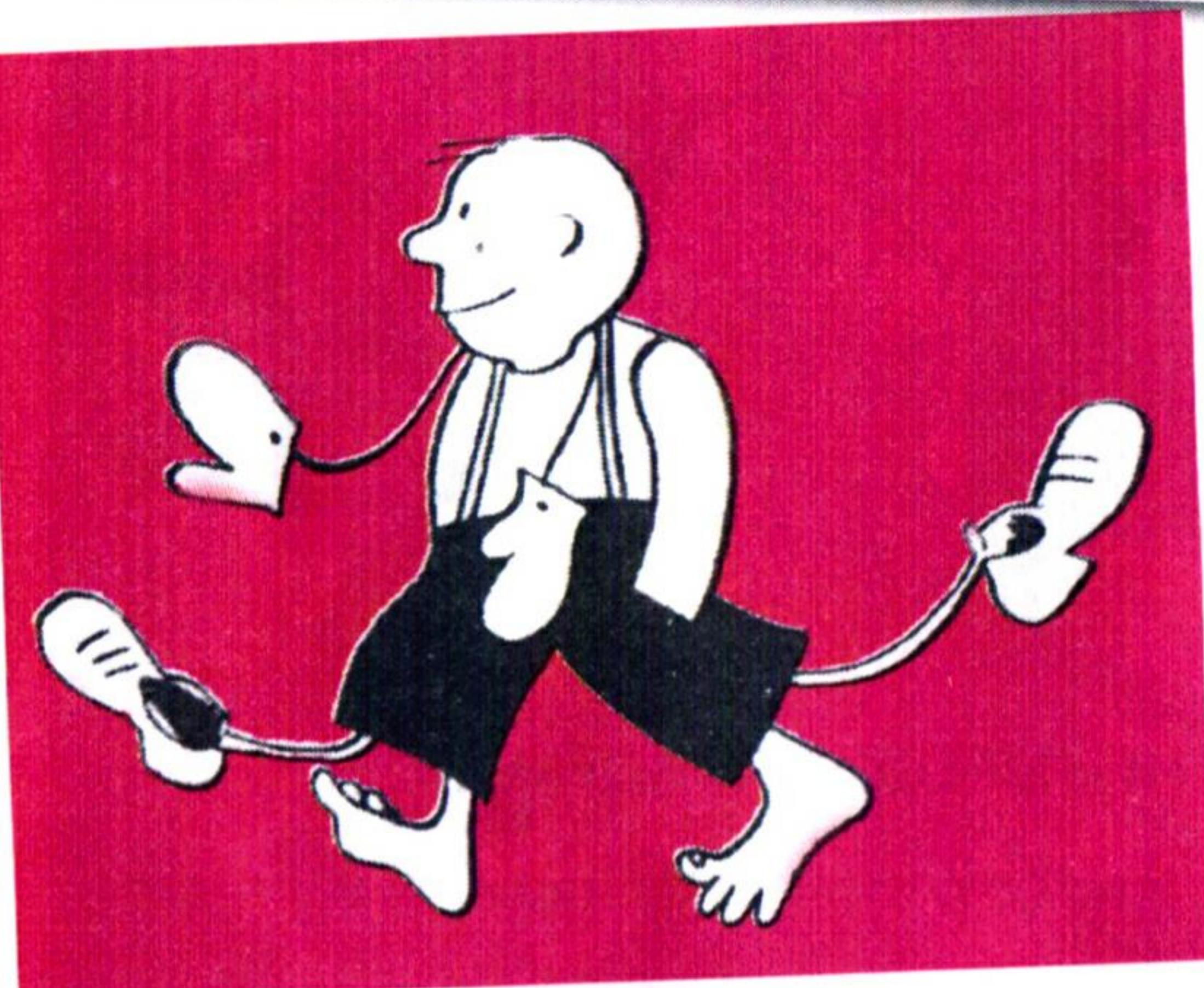
— ... Але ж я не хочу, докторе!

— Знервовано мне капелюха чоловік.

— Не хочете? Тоді чого ж ви хочете!?

— Ну чого хочу... Хочу, щоб приписали мені якісь таблетки для підвищення несучості, цього хотілося б...

Із болгарської переклав
Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1645)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмітро МОЛЯКЕВИЧ
(відповідальний секретар).

Засновник:
Державне видавництво
«Преса України».

Зареєстровано
Державним комітетом
телебачення
і радіомовлення України.
Свідоцтво КВ № 10334
від 30.08.2005 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом із
творами надсилати копію
довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера та
вказати дату народження
і домашню адресу.

Здано до набору 16.05.2013.

Підписано до друку

23.05.2013.

Формат 70x108/8.

Папір офсетний № 1.

Офсетний друк.

2,8 умовн.-друк. арк.

14 умовн. фарб.-відб.

4,1 обл.-вид. арк.

Тираж 7380 прим.

Зам. 0110305.

Ціна договірна.

Видається
з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

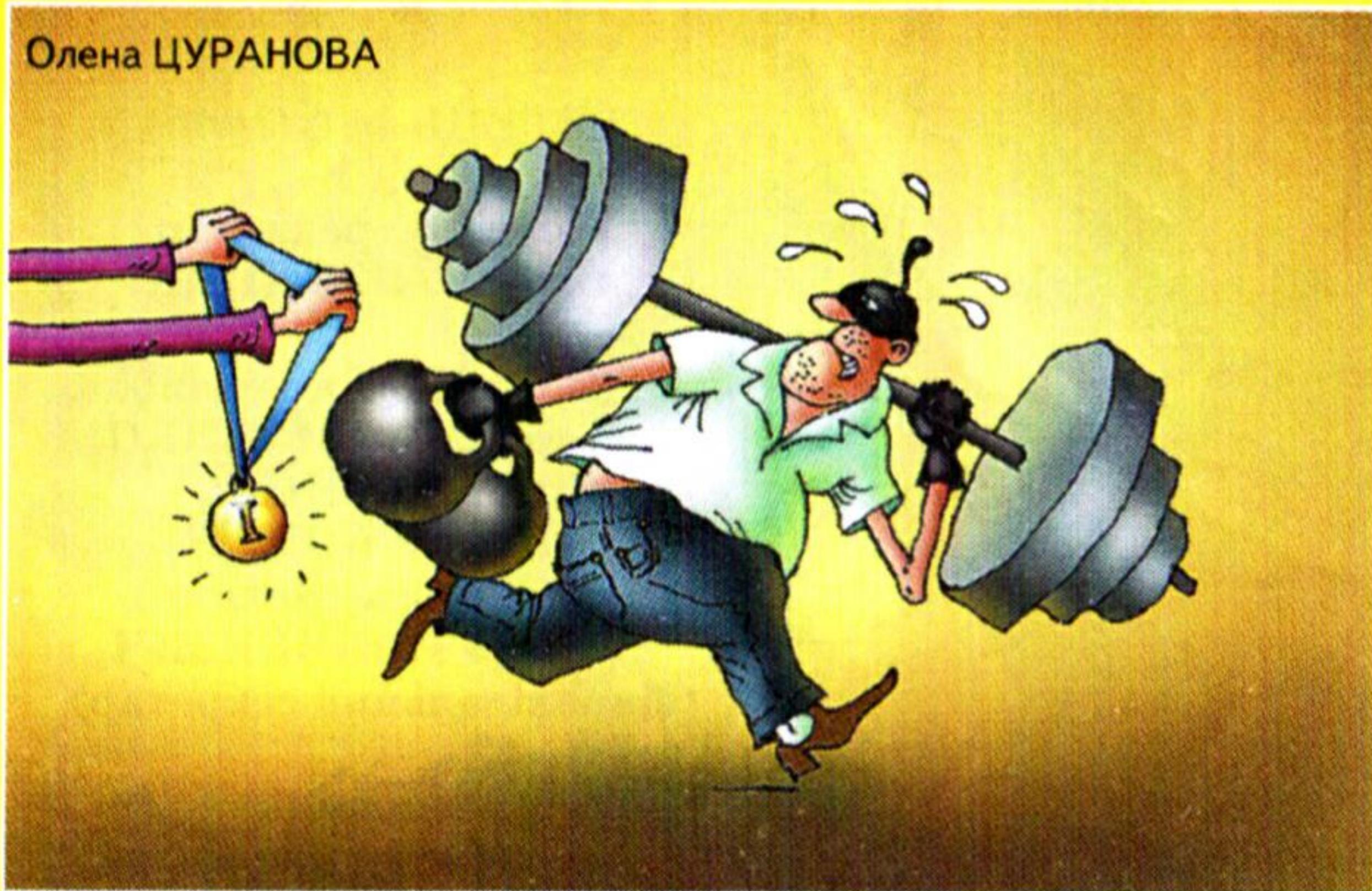
Електронна адреса:
zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

16 сторінка

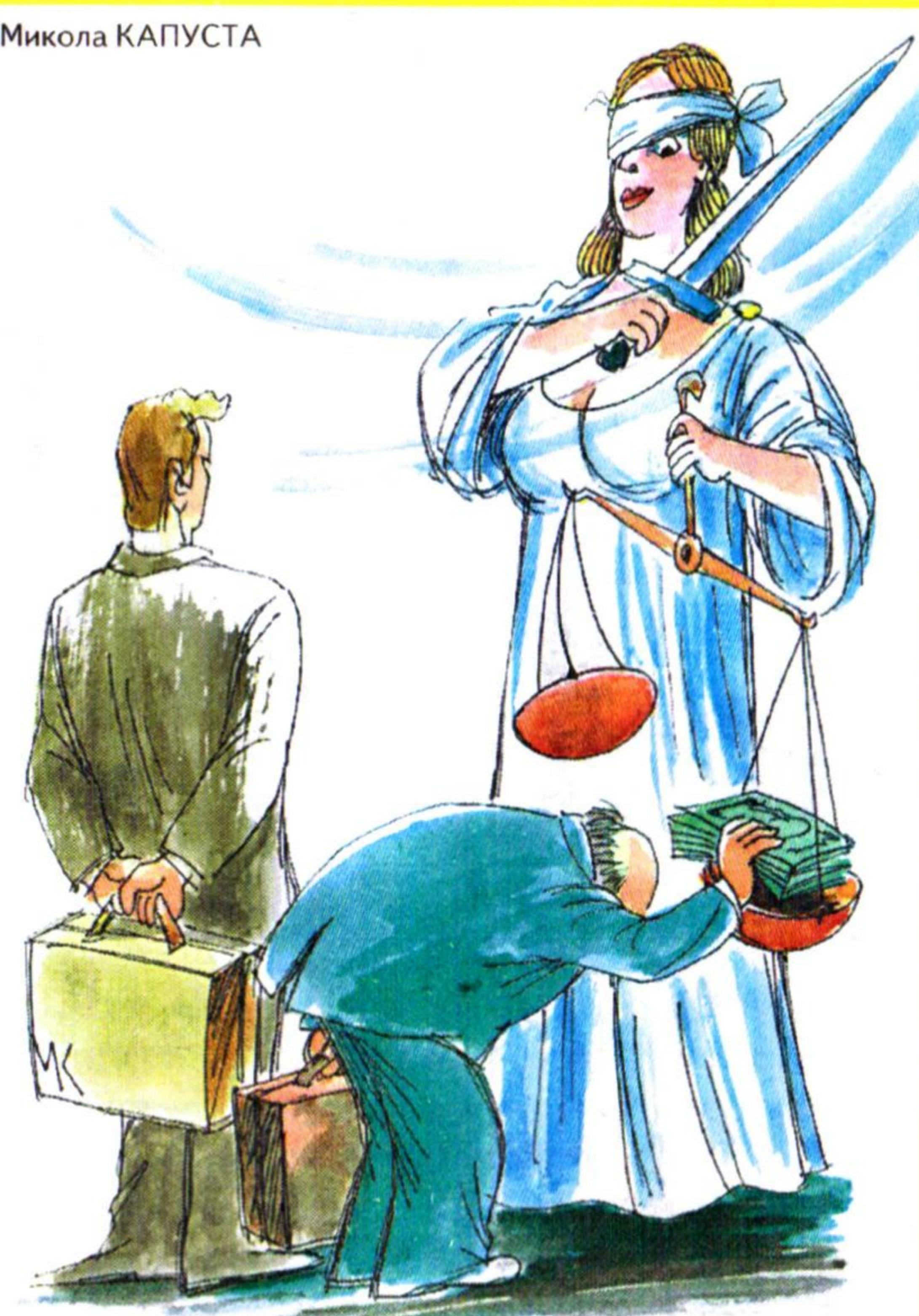
Олена ЦУРАНОВА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Микола КАПУСТА

Андрій САЕНКО

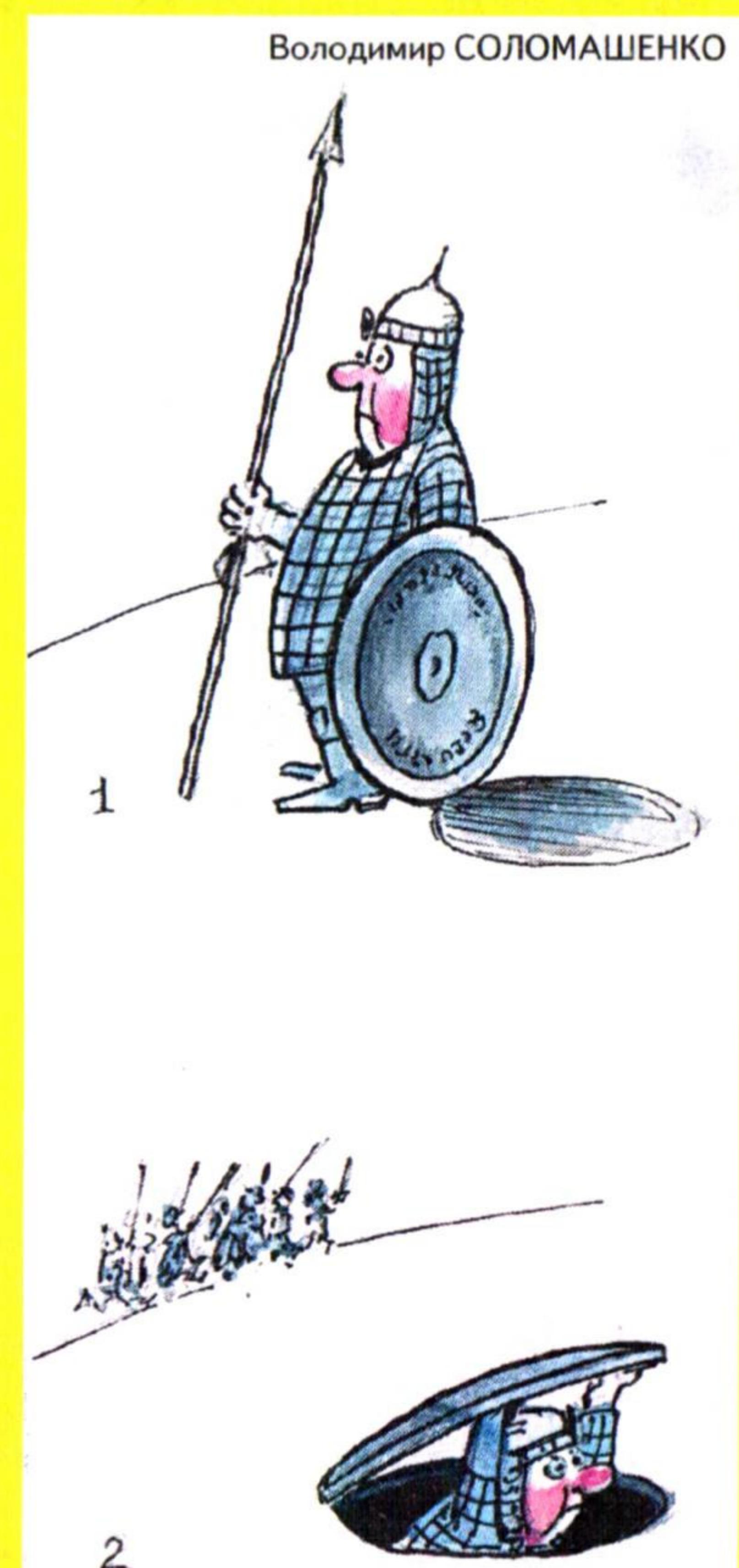
Сергій ФЕДЬКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

